

N. 177
X 790

ΙΕΡΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΡΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΚΟΜΙΔΗΝ

ΤΟΥ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ,

Δίκαιος ως Φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ
ὥσει κέδρος ἡ ἐν τῷ Διδάκῳ πλη-
θυνθήσεται.

(Δαδ' ὁ Ψαλμ. 94.)

ἔκδοσις Β΄.

Δ α π ἄ ν η

Ν. Α. ΠΟΛΛΑΝΗ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

1859.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν ἐκδόσεως ἀντίτυπα, τῶν τριῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, περιεχουσῶν ὑπόθεσιν, τὴν θαυμασίαν ἀνακομιδὴν τοῦ πανσέπτου λειψάνου, τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ἐξέλιπον ἤδη, καὶ μόλις ὀλίγα τινὰ εὐρίσκονται. Τοῦτου ἕνεκα ἔκρινα εὐλογον ἀνατυπῶσαι αὐτάς, ἵνα μὴ προϊόντος τοῦ χρόνου ἀποκαθιτῶσι δυσεύρεται, μὲ τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἐξουσίας.

Πρώτιστον δὲ καθήκον μου νομίζω εἰπεῖν ἐν συντόμῳ τινὰ περὶ τῶν μελουργησάντων τὰς ἁσματικὰς ταύτας ἀκολουθίας, τὰς ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ βίβλῳ ἐμπεριεχομένας.

Ὅθεν ἐκ τῶν ἀνὰ χεῖρας ἀκολουθειῶν, ἡ μὲν πρώτη ἡ ψαλλομένη κατὰ τὴν 10ην τοῦ Μαΐου, ἐμελουργήθη ὑπὸ τοῦ ἀοιδήμου Νικοδήμου τοῦ ἁγιορείτου, τυπωθεῖσα ἐν Ἑνετίαις κατὰ τὸ ἔτος 1819.

Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων δύο τῶν ψαλλομένων κατὰ τὴν κ.ην Μαΐου, ἡ μὲν συνετέθη παρὰ τοῦ ἐλλογιμωτάτου ἐν ἱερῷ Βίκτωρος τοῦ Κλαπατσαρᾶ, τυπωθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1719, ἐν Ἑνετίαις· ὡς δὴλον ἐκ τῆς ἐντὸς τοῦ φυλλαδίου τούτου καταχωρουμένης ἀφιερώσεως τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως τοῖς Σπυρίδωνι καὶ Ἰωάννῃ Ἀντωνίῳ τοῖς Πασό.

Ἡ δὲ ὑπὸ ἀωνύμου τινὸς συγγραφεῖσα εὐρέθη ἐντινὶ χειρογράφῳ· αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσαι κατὰ τὴν φράσιν νόημα καὶ ῥυθμὸν τῶν τροπαρίων, παρὰ τινος φιλοθρήσκου Κεφαλλήνου ἐξεδόθησαν ἐν Κεφαλληνίᾳ τῷ 1851· ἐπισυνάψαντος τῷ φυλλαδίῳ καὶ τὰ ἕως τότε τύποις ἀνέκδοτα ἐπιτάφια ἐγκώμια, συνερανισθέντα παρὰ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Γερμανοῦ Καρούσου Κεφαλλήνου τοῦ μοναχοῦ, ψαλλόμενα εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἐν ἁγίοις ἡμῶν Νικολάου.

Τοῦ φυλλαδίου τούτου τὴν ἀνατύπωσιν ἐστοχάσθην ἐπιχειρήσαι, ἐκ δίδομι οὖν αὐτὸ ἐκ δευτέρου εἰς φῶς πρὸς πλείοτέραν δόξαν καὶ αἰνέσιν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ. Εὐέλπισὼν ὅτι τεύξεται τῆς αὐτῆς προθυμίας καὶ εὐνοίας παρὰ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, καὶ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἧς καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ ἐκδοσις.

Ὁ Ἐκ δό τ η ς

Ν. Α. ΠΟΛΛΑΝΗΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΟΔΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΑΓΚΙΑΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ.

Ψαλλομένη τῇ δεκάτῃ τοῦ Μαΐου μηνός. Ἐσπέρας ἐν τῷ μεγάλῳ
Ἑσπερινῷ στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέ-
κραξα, ἰστώμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν τῆς τυχούσης Ἑορτῆς δ'.

Εἶτα τοῦ Ἁγίου στιχηρὰ Προσόμοια δ'.

Ψαλς δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Εκκλησία ἀγάλλεται τῷ τιμῷ Λειψάνῳ σου, ὅπερ κα-
θηγίασας τὴν ὑψηλίον καὶ μεγαλύνεις τὸν Κύριον, τὸν σὲ
ἀναδείξαντα καλλονὴν Ἱεραρχῶν, καὶ πιστῶν ἀντιλήπτορα,
ὃν ἰκέτευε, τοῦ ρυσθῆναι πταισμάτων τοὺς ἐν πίστει ἀνυ-
μνοῦντάς σε τρισμάχαρ, Ἀρχιεράρχα Νικόλαε.

Ὅμοιον,

Τῶν Μυρέων τὸν Πρόεδρον, τῶν Πατέρων ἀγλαΐσμα,
οἰκουμένης καύχημα καὶ ἐδραΐωμα, τῆς Εὐσεβείας συνήγο-
ρον, δογμάτων τὸν πρόβολον, καὶ δοχεῖον ἐκλεκτὸν, εὐω-
δίαν τοῦ Πνεύματος σὲ γινώσκομεν, θησαυρὸν τῶν πενήτων
καὶ πλεόντων, ἀντιλήπτορα καὶ ρύστην, πάτερ πατέρων Νικόλαε.

Ὅμοιον,

Τῷ Χριστῷ πυρπολούμενος, θεῷ ζήλῳ Μακάριε, τοῦ

Ἀρείου ἡσυχνας θράσος ἄθεον· καὶ τὸν Υἱὸν ἀνεκήρυξας, Πατρὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμότιμον σαφῶς· ὃς δι' οἶκτον ἀμέτρητον ἀντελάβετο, τὸ ἡμέτερον φῦραμα ἀσυγχύτως, καὶ θεώσας ἀπορρήτως, εἰς Οὐρανοὺς ἀνεβίβασε.

Ὅμοιον, γὰρ καὶ τὸ

Τὸν Χριστὸν ἐπεπόθησας, ὀλικῶς Παναοίδιμε, καὶ αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσιν ἠκολούθησας, ὡς Ἱεράρχης Πανάγιος, ὡς μύστης πανάριστος, καὶ τὸ κλέος τῶν Πιστῶν· τῶν πτωχῶν ἡ προμήθεια. Ὅθεν Κύριος, ἐθαυμάστωσεν ὄντως ἔτι ζῶντα, τῶν θαυμάτων ἡ πλημύρα, καὶ μετὰ πότμον Νικόλαε.

Δόξα· ἤχος πλ. 6'.

Ιεραρχῶν τὸ μέγα κειμήλιον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἄσειστον ἔρεισμα, Οἰκουμένης τὸ κλέος, καὶ τῶν Ἀγγέλων δόξα καὶ ἀγαλλίαμα, συνελθόντες ἀνυμνήσωμεν, καὶ θερμῶς ἐκβοήσωμεν λέγοντες. Χαίροις, ὁ τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ ἀνακηρύξας, Θεὸν Λόγον, διὰ τῆς πανσόφου γλώσσης σου, ἐξ οὗ καὶ τὰ πάντα τὸ εἶναι ἔλαβον. Χαίροις, τῶν ὀρφανῶν τε καὶ χηρῶν ἡ προστασία. Χαίροις, τῶν ἀθῶν λυτρωτῆς καὶ ῥύστης θερμώτατος. Χαίροις, τῶν ἐν θαλάσῃ πλεόντων βοηθὸς δέξυτατος. Χαίροις, φωστὴρ διαυγέστατος, ὁ τὴν ὑψηλὴν πᾶσαν ἀγιάσας τοῖς θαύμασι· καὶ νῦν πάρεσο καὶ ἡμῖν, τοῖς ἐκ πόθου ὑμνοῦσι τοῦ Θεοῦ σου Λειψάνου, τὴν σεβασμίαν Ἐπάνοδον, Ἱεράρχα Νικόλαε.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Ἐξοδος. Τὸ φῶς Ἰλαρόν. Προκαίμενον τῆς ἡμέρας

καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῇται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνήσκειν, καὶ ἐλογίσθη κῆκσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσιν, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁμιλήσονται αὐτῶν, καὶ ἡ φροντις αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ Βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐν χειρὶ Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν Κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα Δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα. Ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονες. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφῆσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγχλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιкиήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει Θρόνους Δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε Δικασταὶ περὶ τῶν γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρητοῦντες καὶ γεγαιρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὔτε ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώπων, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Βυῖνος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ὁρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φανερὰ ἀμαρτοῖ τὰ καλὰ, καὶ βεμβασμός ἐπιθυμίας, μεταλλεύει νοῦν ἀκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνου μακροῦς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θίντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι Χάρις καὶ Ἐλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν τὰ παρόντα ἰδιόμελα· ἦχος α'.

Πάτερ Νικόλαε, ἐκ βρέφους τὸν Κύριον ἐπιποθήσας, τὸν κόσμον κατέλιπες, καὶ τὰ τούτου τερπνὰ ὡς ἀνύπαρκτα λογισάμενος, τοῖς πτωχοῖς τὸν σὸν πλοῦτον διένειμας. Ἀγγελικὴν ζηλώσας διαγωγὴν, ἀκαταπαύστους ὕμνους τῷ Δεσπότη προσήνεγκας. Ὅθεν ὁ βλέπων τὰ κρύφια τῆς ψυχῆς σου, θαυμάτων σε θεῶν κατηξίωσε, σύμβολα ἐνεργήσαι διδούς, τῆς ἐκεῖσε μελλούσης αἰδίου μακαριότητος· ἢ περ μεταστὰς, καὶ τοῖς αὐλοῖς Ἀγγέλοις συνδιαιτώμενος, μὴ διαλείπης πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, Ἄγιε Νικόλαε.

Ετερον, ἦχος ὁ αὐτός.

Πατέρων ἀγλάισμα, Θεῖε Νικόλαε, ποιμὴν ποιμένων πανάριστος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἐνθώς γὰρ τὸν λαὸν ἰθυνας πρὸς μάνδραν οὐράνιον, καὶ ὡς ὁδηγέτης ὁδηγήσας, ὀρφανότροφος ὦφθης, καὶ τῶν πλεόντων ἀντιλήπτωρ καὶ ῥύστης. Πρέσβευε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τῶν μετὰ πόθου ὑμνοῦντων, τὴν τοῦ σεπτοῦ καὶ θείου Λειψάνου σου Ἐπάνοδον.

Ποιμὴν ἀληθῶς, καὶ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μαθητῆς, ἀνεδείχθης Ἱεράρχα Νικόλαε· ὅθεν τοὺς μὲν Ἀρειανούς, δι-καίως ἀπήλεγξας, διὰ τῆς ποιμαντικῆς σου προστασίας ἐκδιώξας, καὶ Θεοῦ ζήλου πλησθεὶς, τῷ ἀθέῳ Ἀρείῳ ῥάπισμα ἔδωκας, καὶ πάντας τοὺς ἀνακειμένους αὐτῷ ὁμόφρονας ἐμώρυνας, λυμαινομένους τὰ λογικάσου πρόβατα· καὶ νῦν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ὡς τὴν ψυχὴν σου θείς ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἀντάξια κομίζῃ τὰ ἐπαθλα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ετερον ἦχος γ'.

Τίς μὴ δοξάσει, ἢ τίς μὴ ἀξίως μακαρίσει, τὸν μέγαν Ἀρχιερέα καὶ Διδάσκαλον Νικόλαον. Ὅν ἡ Ἁγία Τριάς ἐμακάρισεν; οὗτος γὰρ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἀνεδείχθη διδάσκαλος περιώνυμος, στύλος τῆς εὐσεβείας ἀκλόνητος, κανὼν ἀληθείας ὀρθώτατος, τῆς πρώτης οἰκουμένης Συνόδου Ὑπέρμαχος, τῆς ἀπάτης τῶν δαιμόνων ἐκριζωτής, τῶν αἵρετικῶν καταλύτης, πεπλανημένων ὁδηγός, κοινὸς πατὴρ τῶν ὀρφανῶν, τῶν ἐπικαλουμένων αὐτὸν προστάτης, τῆς Ἰταλίας τὸ κλέος, καὶ πάσης τῆς Οἰκουμένης Ἀγαλλίαμα.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε γηγενεῖς σήμερον, ἄσμασιν ἐγκωμίοις πάνηγυρίζοντες, ἀνυμνήσωμεν τὴν θεῖαν Ἐπάνοδον, τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου, τοῦ μεγίστου Νικολάου καὶ τρισμάκαρος, καὶ πιστῶς ἐκδοήσωμεν λέγοντες. Χαίροις, φωστὴρ φαεινότητε, ὁ τὴν ὑφήλιον ἀπασαν καταυγάσας τοῖς θαύμασι. Χαίροις, ὁ πάντων τῶν εὐλαβῶς ἐπικαλουμένων σε ὑπέρτατος βοηθός. Χαίροις πτωχῶν ὁ πατήρ, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ ῥύστης καὶ προστάτης· καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει Χριστὸν τὸν Θεόν, Ἱεράρχα Νικόλαε.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, στιχηρὰ προσόμοια.
ἤχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ Ξύλουσε νεκρόν.

Χαῖρε ὀρφανῶν ὁ πλουτιστής, χαῖρε τῶν χηρῶν προμηθεΐα,
καὶ τῶν πλεόντων σωτήρ, χαῖρε τῶν ἀθώων τε ῥύστης θερμώ-
τατος τῶν πιστῶν ἀγαλλίαμα, Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, στόλος
καὶ ἐδραΐωμα τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, χαῖρε τῶν Πατέρων τὸ
κλέος, τῶν Μυρέων καύχημα ὄντως, καὶ Ὁσίων θεῖον σεμνο-
λόγημα.

στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Οτε ὁ παράφρων καὶ δεινός, Ἄρειος τὴν γλῶσσαν ἐκίνει,
κατὰ Χριστοῦ ἀναιδώς, τότε καὶ ὁ Σύλλογος ὁ Ἱερὸς ἀθροί-
σθεις, τῇ σφενδόνη τοῦ Πνεύματος, ὡς Γολιάθ ἄλλον, τοῦ-
τον ἀπεδίωξαν τῆς κοινωνίας πιστῶν· τότε πυρωθεὶς θείῳ ζή-
λῳ, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, ὦ Πάτερ, ἡσχυνας αὐτὸν θεῖε Νι-
κόλαε.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Λόγον τοῦ Προφήτου ὡς σοφός, κατενωτισθεὶς Ἱεράρ-
χα, βωμοὺς ἠφάνισας, ἡγείρας δὲ Πάνσοφε, Ναοὺς Χριστῷ
τῷ Θεῷ, καὶ θυσίας ἀνήνεγκας, Μελχισεδὲκ ὡς ἄλλος, ἀναι-
μάκτους ἅγιε, ὡς Ἱεράρχης σεπτός. Ὅθεν ὁ Δεσπότης τῶν
ὄλων, θαύμασι παντοίοις δοξάζει, Σκῆνος σου τὸ πάντιμον,
Νικόλαε.

Δόξα. ἤχος πλ. β'.

Οτε παμμάκαρ εἰς χεῖρας τοῦ Κτίστου παρέδωκας τὸ
πνεῦμά σου, τότε ἅπανα ἢ τῶν Μυρέων πληθὺς, καὶ πᾶσα ἡ-
λικία, περικυκλῶντες τὴν κλίνην, γοερῶς τοῖς δάκρυσι κατέ-
βρεχον τὸ ἄσπιλον σῶμά σου, καὶ πικρῶς ὀδυρόμενοι ἔλεγον.
Πῶς ἐγκατέλιπες τὰ τέκνα σου Ἀγίε; Εἰ πῶς ἄνευ σοῦ τὸ

ὀπλοῖπον τῆς ζωῆς διανῦσαι δυνησόμεθα; καὶ ταῦτα μὲν
παρὰ πάντων ἠκούοντο· Ἐκλαυσαν δὲ οἱ ὀρφανοὶ τὸν πατέρα,
οἱ πένητες τὸν θησαυρόν, οἱ ἐν θαλάσῃ τὸν κυβερνήτην, οἱ
ἐν νόσοις τὸν ἄμισθον ἱατρόν, οἱ αἰχμαλῶται τὸν ἐλευθερω-
τὴν, οἱ Ἱερεῖς τὸν Ποιμένα. Ἀλλ' ὦ Πανάγιε Νικόλαε, μὴ
ἐλλείπης ἐποπτεύων ἡμᾶς ἐκ τῶν Οὐρανῶν, τοὺς ἐκτελοῦντας
ἐκ πόθου τὴν μνήμην τῆς τοῦ Θεοῦ σου Λειψάνου Σεβασμί-
ας Διαβάσεως.

Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου ἤχος α'.

Τοῦ λίθου σπραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

Δεῦτε ἐν ἄσμασι πάντες εὐλαβῶς ἀνυμνήσωμεν, προσχύ-
νησιν τοῦ Θεοῦ Λειψάνου Ποιμενάρχου τοῦ μάκαρος, βοῶντες
πρὸς αὐτὸν περιχαρῶς· βοήθησον ἡμῖν τοῖς σὲ πιστῶς, ἀνυ-
μνοῦσιν ἐν κινδύνοις παντοδαποῖς, Ἱεράρχα Νικόλαε. Δόξα
τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, αἶνος τῷ σὲ μεγαλύναντι κλέος
τῷ σὲ ἀναδείξαντι λαμπρῶς, τύπον ἀγιότητος,

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν πρώτην στιχ.
Κάθισμα. ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μεγάλως ὁ Θεός, σὲ ἐδόξασε Πάτερ, ποιμάναντα
πιστῶς τὸν Λαὸν τῶν Μυρέων, παντοίοις τοῖς θαύμασι,
ἔτι ζῶντα τρισόλβιε μετὰ πότμον δὲ τὸ σὸν Πανάγιε
Σκῆνος, θαυματόβρυτον, ἀπεκατέστησεν ὄντως, ὃν πίστει
δοξάζομεν.

Δόξα. ὁμοίως.

Μυρέων ὁ φρουρός, Ἰταλίας τὸ κλέος, εἰς πόλιν τε

τῆς Βάρ, διαλάμφας τρισμάκαρ, καὶ λύσας πικρίαν τε,
τὴν χαρὰν ἀντεισήγαγες ταύτην πάνσοφε, τὴν Ἱερὰν σου
γὰρ θήκη, τῶν Λειψάνων σου, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦ-
μεν, παμμακάρι Νικόλαε.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν 6' στιχαλογίαν, κάθισμα ἤχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον τῇ Οἰκουμένῃ.

Εορτάζει σήμερον ἡ οἰκουμένη, τὴν σεπτὴν Ἐπάνοδον
τοῦ σοῦ Λειψάνου εὐλαβῶς, ὦ Ἱεράρχα Νικόλαε, Χριστὸν
ὑμνοῦσα, τὸν σὲ μεγαλύναντα.

Δόξα, ὁμοιον.

Ωφθης λάτρις ἄριστος, Θεῖας Τριάδος, ἐπὶ γῆς Πα-
νάγιε, ἱερουργήσας καθαρῶς· καὶ νῦν, ὦ Θεῖε Νικόλαε,
Ἀγγέλοις ὑμνεῖς ταύτην ἀγαλλόμενος.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθισμα ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Η τοῦ Πνεύματος χάρις τοῦ παντουργοῦ, ἐπεσχίασε
μάκαρ ὅλως ἐν σοί, Μυρέων ἀνέδειξεν, Ἱεράρχην θεόλη-
πτον, πνευματικῶς καὶ θεῖως ποιμένας σὸν ποίμνιον, ἀγί-
ως εἰς μάνδραν, ἀγίαν ἐνήλασας· ὅθεν ὁ Δεσπότης ἀμοι-
βῇ σῶν χαμάτων, ἀπείροις τοῖς θαύμασι, σὲ ἐδόξασεν
Ἄγιε, Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ. τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τοῦ
Λειψάνου σου σεβασμίαν προσκύνησιν.

Δόξα, ὁμοιον.

Τῶν ἀνάκτων ὑπέρμαχος καὶ φρουρός, τῶν χερῶν

προμηθία καὶ ὀρφανῶν, πατὴρ ἐχρημάτισας, καὶ ἀθῶων
προασπιστής, τῶν ἐν θαλάσῃ πάντων, σωτὴρ καὶ ἀντί-
ληψις, ἀσθενούντων ῥῶσις, Πατέρων ἀγλάισμα· ὅθεν συ-
νελθόντες, σὺ τεμένει ἐν πίστει, ὑμνοῦμεν σε ἐδόξε, Ἱε-
ράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των δοῦναι τὴν συγχώρησιν, καὶ μετόχους ποιῆσαι Οὐρα-
νίου βασιλείας αὐτοῦ.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ ἀ. ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν

Τὸ, πᾶσα πνοή. Βῦαγγέλιον, ζήτει Δεκεμβρίῳ στ'.

Ὁ πεντηκοστός ψαλμός. Εἶτα λέγομεν.

Δόξα πατρὶ... Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα, ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ...

Καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον

Εἰς ἤχον πλάγιον Β'.

Πατέρων τὸ ἔρεισμα, Θεῖε Νικόλαε, λατρευτὰ τῆς Τρι-
σηλίου Θεότητος, μῦστα τῶν ἀρετῶν, καὶ Μυρέων δόξα καὶ
ἀγαλλίαμα. Παριστάμενος νῦν τῷ Δεσποτικῷ θρόνῳ, καὶ
σὺν Ἀγγέλοις χορεύων, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ Ἱε-
ρώτατε.

Ὁ Κανὼν τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Καὶ τοῦ Ἀγίου οἱ δύο, εἰς η'.

Κανὼν α'. ᾠδὴ α'. ἤχος πλ. δ'. Τηράν διοδεύσας...

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, ὑμνήσωμεν πάντες, ὦ
φιλέσρτοι εὐλαβῶς, ἄσμασιν ἐνθέοις, Νικόλαον τὸν μέγαν,
Μυρέων τε τὸ κλέος, ἡμῶν δὲ καύχημα.

Τέρπεται χορεύει καὶ ἀνυμνεῖ, νῦν ἡ Ἐκκλησία, Ἐπανόδω τοῦ ἱεροῦ, καὶ σεπτοῦ σου σκήνους, Νικόλαε τρισμάκαρ, ἥ καὶ καθαγιαῖς τὸν κόσμον ἅπαντα.

Ορφανῶν χηρῶν τε ὁ πλουτιστὴς, πλεόντων ὡς ὄντως, ἀντιλήπτωρ καὶ βοηθός, ὠφθης ὦ τρισμάκαρ, Νικόλε θεόφρον, πρόστηθι οὖν ἡμοῖτε, καὶ σῶσον Ἄγιε.

Θεοτοκίον

Ναὸς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ, ἀμόλυντε Κόρη, τοῦ οἰκήσαντος ὑπὲρ νοῦν, ἐν σοὶ Θεοτόκε καὶ τὴν πλάνην, ἐκ τῶν βροτείων ψυχῶν ἀπελάσαντος.

Ἐτερος Κανὼν τοῦ Ἀγίου. ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Ποθῶν, ὦ Πανάγιε, ἀνευφημῆσαι τὴν Πάροδον, Λειψάνου σου δέσμαι, χάριν δοθῆναι μοι, ὅπως πιστεῖτε, γηθόμενος ὑμνήσω, τοῖς ἄσμασι σήμερον, ἡγῶ ὦν ἀνάξιος.

Τὸν μύστην τῆς Χάριτος, τῆς οἰκουμένης τὸν Κήρυκα, Μυρέων τὸν Πρόεδρον, καὶ Ἱεράρχην Χριστοῦ, τίς ἰσχύσειεν, ἀξίως εὐφημῆσαι, τὸν μέγαν ἐν θαύμασι, θεῖον Νικόλαον.

Φαιδρύνεται σήμερον, ἡ Ἐκκλησία κομπάζουσα, τοῦ θεοῦ Λειψάνου σου τῇ Ἐπανόδῳ σοφῇ, ἥνπερ φύλαττε, ἀλώβητον τρισμάκαρ, ἐκ πάσης αἵρέσεως, Θεε Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Εκύησας Ἀχραντε, ὑπερφυῶς τὸν Σωτῆρά μου, δι' οἷκτον φορέσαντα, ἡμῶν τὸ φύραμα, ὑπομείναντα, Σταυρὸν ἐθελουσίως, καὶ σώσαντα ἅπαντας τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς

Ὡδὴ γ'. Οὐρανία ἀψίδος, Ὁροφουργέ Κύριε.

Λαμπρυνθεὶς τὴν καρδίαν, θείῳ φωτὶ πάνσοφε, ἠύγασας σαφῶς Ἐκκλησίαν, πανσόφοις δόγμασι, σέβειν τὴν Ἀναρχὸν καὶ Παναγίαν Τριάδα, ἥ καὶ σὲ ἐδόξασεν ἀπείροις θαύμασιν.

Ορφανῶν τε προστάτης, καὶ τῶν χηρῶν Ἄγιε, χορηγὸς καὶ ῥύστης, ἀθῶν θερμώτατος, ὠφθης Νικόλαε, καὶ ἀσθενούντων ἡ ῥῶσις, τῶν πιστῶν ἡ εὐκλεία, ἀνάκτων πρόμαχος.

Παρθήσιαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν Θεὸν Ἄγιε, ἔλεων ἡμῶν τοῖς πταίσμασι ποιήσον, Πάτερ Νικόλαε, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν μακαριζόντων σε, Ἱεράρχα Θεόσοφε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀχρόνως τεχθέντα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Δέσποινα, ἔτεκες Θεὸν ἀπορρήτως, διπλοῦν ταῖς φύσεσιν ὅς καὶ προσήλωται ὑπὲρ ἡμῶν ἐν Ἰκρίῳ, καὶ ταφῆς ἐγήγερται ὡς Παντοδύναμος.

Ἐτερος Κανὼν. Τοῦς σοῦς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Τῷ ζήλῳ παντάνακτος ὦ Μῦστα, Ἀρείου τὸ βλάσφημον σαφῶς, κατέβαλες στερρώτατα, θαλάσσης ἐλυτρώσω δέ, τοὺς μέλλοντας βυθίζεσθαι, πατὴρ πτωχῶν Ἱερώτατε.

Ο δῆμος τῶν θείων ἀσωμάτων, σὺν πᾶσι τοῖς μύσταις τοῦ Χριστοῦ, ἔλαβον ἀγαλλόμενοι, τὸ πνεῦμά σου πανάγιε, ἱεραρχῶν ἀγλάισμα, ὦ θεοφόρε Νικόλαε.

Η γίασας, κόσμον παρουσία, τοῦ θεοῦ Λειψάνου σου σο-
φῆ, τὴν Ἐκκλησίαν ἡγάσας, ἀκτίσι τῶν θαυμάτων σου.
ἡ γῆ δοξάζει σήμερον, σεπτῶς ὑμνεῖσε Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Πιστεύοντες ῥήσεις θεηγόρους, Μητέρα κηρύττομεν Χρι-
στοῦ, σὲ Παναγία Δέσποινα· ὃν ὑπὲρ νοῦν ἐκύησας, νῦν
ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡμᾶς ἐγείρας τῆς πτώσεως.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Κάθισμα ἤχος· πλ. δ'. τὴν Σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ...

Τῶν Μυρέων ποιμένα τε καὶ φρουρόν, συνελθόντες ὑμνή-
σωμεν οἱ Πιστοί· πεινῶντων χορήγησιν, καὶ χηρῶν τὴν
προμήθειαν, ὁρφανῶν πατέρα, ἀθῶν τὴν λύτρωσιν· ῥύστην
τῶν πλεόντων, νοσοῦντων ἀκέστορα· προφήτην μελλόντων,
δυσεβοῦς τε Ἀρείου, ὡς ὄντως τὸν πέλεκυν· τοῦτ' ἐκ πό-
θου βράσωμεν, Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐλαβῶς προσκυ-
νοῦσι σοῦ Λειψάνου τὴν Πάροdon.

Δόξα Ὁμοιον.

Τῆς λαμπρᾶς φαεσφόρου καὶ φωταυγοῦς, τῆς Χριστοῦ
Ἐκκλησίας μέγας Φωστήρ, ἔλαμψεν ἡ Πάροδος, τοῦ Λει-
ψάνου σου Ἁγίε· φωτίζει, ἀγιάζει, τὴν ὑψηλίον ἅπασαν, ἀκτί-
σι θαυμάτων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος· Θεῖε Ἱεράρχα,
μῦστα τῶν ἀρρήτων, παμμάκαρ Νικόλαε· τῶν Πατέρων
ἀγλαΐσμα, καὶ πιστῶν ἡ ἀντίληψις, πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐπικαλου-
μένοις, σὸν πανάγιον ὄνομα.

φῶδ' δ'. Εἰσακήκου Κύριε...

Ιεράρχης Θεόληπτος, Πάτερ τῶν Μυρέων κατεχορημάτισας,
Ἐκκλησίας ὧν τὸ στήριγμα, εὐσεβῶς ἱθυνας, ὦ Νικόλαε.

Γεγηθῶς τῷ φρονήματι, ὁ Λαὸς δοξάζει Θεῖε Νικό-
λαε, σοῦ Λειψάνου τὴν Πάροdon, ἥπερ Οἰκουμένην ἡγίασας.

Τῶν Πατέρων ἀγλαΐσμα, δόξα Οἰκουμένης, Μυρέων
καύχημα, ἀνεδείχθης ὦ Νικόλαε, Ἐκκλησίας κλέος καὶ ἐ-
δραΐωμα.

Θεοτοκίον.

Αναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, ὁ σὸς Υἱὸς Παρθένε
Ἀχραντε, ἐδωρήσατο ὡς εὐσπλαγχνος, τοῖς πεπλανημένοις
τὴν συγχώρησιν.

Ἐτερος Κανὼν. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Εορτάζομεν συμφώνως, τὴν πανένδοξον Πάροdon, τοῦ
Σεπτοῦ Λειψάνου, πάντων φιλεόρτων ὁ σύλλογος, ἦν ἀνυ-
μνοῦντες ἀπαύστως ἐκβοῶμέν σοι, ὦ Νικόλαε, σκέπε ἡμᾶς
πάντας πρεσβεΐαις σου.

Ιεράρχης φωτοφόρος, ἀνεδείχθης Νικόλαε, Ἐκκλησίας
ὄντως, ἄριστα πηδάλια ἱθυνας· ὅθεν Χριστὸς σὲ δοξάζει ἐν τοῖς
θαύμασιν, ἐτι ζῶντα καὶ μετὰ πότμον Πανάγιε.

Τοὺς ἀθώους ἐλυτρώσω, ἐκ θανάτου πανένδοξε, καὶ ἄν-
δρα ὄντως ἐκ βυθοῦ θαλάσσης διέσωσας, σὴ προσευχῇ Ἱεράρχα
παμμακάριστε, καὶ κατήσχυνας ὁφρὺν Ἀρείου Νικόλαε.

Ἀναστάσιμον.

Αναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν φιλέορτοι, καὶ Χρι-

στὸν Σωτῆρα, ὕμνοις εὐσεβῶς συνδοξάσωμεν, ὡς τὴν ἀρὰν τῆς προμήτορος καταλύσαντα, καὶ βοήσωμεν, δόξα τῇ Ἐγέρσει σου Δέσποτα.

Ὡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ενοικοῦσα ἡ χάρις, τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος πανάγιε, σεαυτῷ ὁσίως τοῦ Κυρίου ἐποίμανας ποίμνιον· ὅθεν ὁ Δεσπότης λαμπρῶς δοξάζει σε παντοίοις, θαύμασιν Ἱεράρχα Νικόλαε.

Τῶν χηρῶν Ἱεχάρχα, καὶ πενήτων τροφέα πάτερ γινώσκωμεν, καὶ τῶν καχεκτούντων ἱατρὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ παναληθῶς σε κυβερνήτην, ἐπιστάμεθα θεῖε Νικόλαε.

Μυστηρίων ἀρρήτων, θεῖος ἐκρημάτισας ὑπουργὸς Ὅσιε· λάτρισ τῆς Τριάδος, Ἐκκλησιάσθε μέγα ἀγλαΐσμα· Οἰκουμένης δόξα, ἡμῶν δὲ πάντων σωτηρία, τῶν ὑμνούντων σε, Πάτερ Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε κούφη νεφέλη, ἡ τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα Θεό-
νυμφε, ἐξ ἧς ὁ Δεσπότης, τὸ ἡμέτερον ἔλαβε φύραμα,
σταυρωθεὶς ἐκόντε, ἀπὸ τοῦ τάφου ἐξηγέρθη, συνεγείρας
ἡμᾶς ἐκ τοῦ πτώματος.

Ἄλλος Κανὼν. Εἰς τὴν τὰ σύμπαντα.

Τὴν πλάνην τὴν ἄθεον, Ἀρείου τοῦ παράφρονος, ταύτην εὐθαρσῶς ἐστηλιτεύσω, σέβειν διδάσκων πατέρα ἀναρχον, ἅμα τῷ Υἱῷ σὺν παντουργῷ Πνεύματι ὡς πέλοντα Ὁμοούσια Σύνθρονα.

Ηράσθης μακάριε, τὸν θεῖον προσκυνῆσαι σε, τάφον τοῦ Σωτῆρος, ἐν ᾧ δίκην ἐλάφου διψώδης· ὅθεν ὁ ἐχθρὸς φθόνῳ δεινῷ, ἄνδρα ὃν ἀπέκτεινε, δι' εὐχῆς σου διέσωσας.

Ανῆλθες ἀκρώτατον, ἐπὶ τὸ ὄρος ἐνδοξε, Θεῖων ἐφετῶν καὶ συγχορεύεις, ταῖς τῶν Ἀγγέλων χορείαις πάντοτε, βλέπων τὴν λαμπρότητα Χριστοῦ, καὶ κατοπτριζόμενος, τὸ αὐτοῦ κάλλος ἄρρητον.

Ἀναστάσιμον.

Νενέκρωται βλέπουσα, ἡ κουστωδία Ἀγγελον, τάφῳ σῶ-
τερ σου ἀναστάντος, ὥσπερ προέφης, ἡ τῶν μερώπων ζωὴ,
ἄδου ἐξανάγων πανσθενῶς παγγενῇ ἀρχέγονον, ὡς Θεὸς πολυέλεος.

Ὡδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ως ὄντως τὰ ἐπὶ γῆς ὡς σκύβαλα, κατὰ πάντα Ἱε-
ράρχα ἡγήσω καὶ τὸν Χριστὸν, ὀλοψύχως ποθήσας, κα-
τηκολούθησας τούτου τοῖς ἴχνεσι, καὶ ἐλαμψας παναληθῶς,
ἐπ' αὐτοῖς ὡς ἀστήρ διαυγέστατος.

Αρείου τοῦ δυσεβοῦς κατέβαλες, τὰς ἀθέους βλασφημί-
ας εὐτόνως ὡς ἀληθῆς, τοῦ Κυρίου θεράπων, ὃ Ἱεράρχα
Νικόλαε πάντιμε, διδάξας πάντας προσκυνεῖν, σὺν Πατρὶ
τὸν Υἱὸν καὶ τῷ Πνεύματι.

Ως ἄλλον Σαμουὴλ ὁ Κύριος, ἐγνωκῶς τὸ εὐγενὲς τῆς
ψυχῆς σου Ἱεουργόν, ὃ Τρισμάκαρ προκρίνει, τῆς Ἐκκλη-
σίας τῶν Μυρέων Νικόλαε, ἥν ὥσπερ πάγκαλος ποιμήν,
πρὸς νομάς Παραδείσου ὠδήγησας.

Θεοτοκίον.

Λυχνία, ἣν Ἡσαΐας ἐβλεψε, καὶ κογχύλη ἐμφανῶς σὺ
υπάρχεις, ἡ ἐκ τῶν σῶν ἀχράντων αἱμάτων, τῷ βασιλεῖ πορφύ-
ραν τὴν θείαν ἐμβάψασα, ὧ πάναγνε Μῆτερ Θεοῦ, ἡμᾶς
περιφρούρει θείαις πρεσβείαις σου

Τὸν μέγαν Ἱεράρχην ὑμνήσωμεν, φιλέοιται πιστῶς
καὶ βοήσωμεν, θεῖε Νικόλαε, σκέπε ἡμᾶς τοὺς δοξάζοντας,
Λειψάνου σου παμμάκαρ, σεπτῶς τὴν Πάροdon.

Χηρῶν προστάτα Νικόλαε, πλεόντων λυτρωτὰ ἀσφα-
λέστατε, σῶτε ἀθώωντε, Ἀρχιερέων ἀγλαΐσμα, καὶ ὀρφα-
νῶν ἡ σκέπη, ἡμᾶς περισώζει.

Σατὰν τὸν δόλιον ἥσχυνας, Νάον σου πυρπολῆσαι πει-
ράμενον, θάλλει Νικόλαε, ὡς τοὺς αἰσχύνῃς βωμούς αὐτοῦ,
δυνάμει τοῦ Σωτῆρος σὺ κατηδάφισας.

Χριστὸς ἀνέστη κροτήσωμεν, τὰς χεῖρας ὧ φιλέοι-
ται κράζοντες, δόξα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ ἀναστάντι ἁ-
παντας δέ, ἐκ τῶν καταχθονίων, Πατρὶ ἐνώσαντι.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου ἡχος πλ. δ'. Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ...

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες Νικόλαε, ἀλλ' ἐποπτεύεις
ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ παρέχεις ὡς πρεσβευτὴς πρὸς
τὸν Θεόν, τοῖς τιμῶσι τὴν θείαν τοῦ σκήνους σου Πάρο-
don, καὶ πιστῶς τοῖς σὲ αἰτοῦσι ταχεῖαν ἀντίληψιν. ὦ Ἱε-
ράρχα Μυρέων ὁ πρόεδρος.

Ὁ οἶκος.

Ανοιξόν μου τὸ στόμα ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, καὶ
πλήρωσον αὐτὸν τῆς θείας Σοφίας, ἵνα ἰσχύσω καὶ γὰρ ἀξίως
ὑμνήσαι τὸν μέγαν ἐν Ἱεράρχαις διδάσκαλον, τὸν Μυρέων
ποιμένα καὶ πρόεδρον, τὸν ὄντως ἄκακον, ἀμίαντον, καὶ
κατὰ πάντα ἀμεμπτον. τὸν προστάτην χηρῶν, ὀρφανῶν
τὸν πατέρα, ἀμαρτωλῶν τὸν ἐγγυητὴν, τὸν σωτῆρα ἀθώων,
καὶ τὸν ἐν θαλάσῃ πλεόντων τὸν κυβερνήτην καὶ ἀντι-
λήπτορα. Ὃς τῇ θείᾳ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Λειψάνου Παρόδῳ,
ἡγίασε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον. Ἀλλ' ὡς ἐκπληττόμενος τὰ
πλήθη τῶν θείων αὐτοῦ χαρίτων, ἐκβοῶ πρὸς αὐτὸν μετὰ
πίστεως. Φρούρει, συντήρει τὸν κόσμον σαῖς δεήσεσιν, ὦ Ἱ-
εράρχα, Μυρέων ὁ Πρόεδρος.

Τῇ 6. τοῦ Μαΐου μηνὸς ἑορτάζομεν τὴν Ἐπάνοdon τοῦ Ἱεροῦ
καὶ Ἀγίου Λειψάνου

Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων
τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Νόων λαχόντα νῦν χοροῦ δυσωποῦμεν.
Νικόλαο Πάροdon δεκάτῃ Σκῆνους γέτοι αἰνῶ.

» Φάνας ὁ νεκρὸς σου θεόφρον τὴν ἔω,
» Ἐφανεν αὐθις καὶ δύσιν τεραστίαις.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Αλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, καὶ Πα-
τριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νικολάου, ἐν ἔτει ἀπά. καταδρομὴ ἐγι-
γεν ἀπὸ τοῦ Ἰσραηλῆτας ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν Ῥωμαίων. Ὅθεν κά-
μνοντες ἐπιδρομὰς εἰς διαφόρους πόλεις καὶ τόπους οἱ μισοὶ, τοὺς μὲν
Χριστιανούς ἐσκλάβοναν καὶ ἐθανάτοναν, ἀνδρας ὁμοῦ καὶ γυναῖκας, τὰς
δὲ πόλεις καὶ κάστροι ἐρήμωσαν. Τότε οὖν ἐρήμωσαν καὶ τὰ Μύρα τῆς
Λυκίας, ὅπου εὗρίσκετο τὸ Λείψανον τοῦ μεγάλου καὶ θαυματουργοῦ Νι-
κολάου ἀρῆκαν δὲ ἀπείρακτον μόνην τὴν Μητρόπολιν καὶ τὴν Ἐκκλη-
σίαν τῆς Μητροπόλεως. Διὰ τοῦτο εὐδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ
ἐκεῖ τὰ Ἁγία Λείψανα τοῦ μεγάλου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, καὶ νὰ με-
ταφερθοῦν εἰς τὴν πολυάνθρωπον πολιτείαν, τὴν ὀνομαζομένην Βάρ,

ἥτις εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἕνα μὲν, διὰ τὴν μὴ μείνουν τὰ Λείψανα τοιοῦτου Ἀγίου ἄτμα καὶ ἄδοξα, ἄλλο δὲ, διὰ τὴν ἀπολαύσῃ καὶ ἡ Δύσις τὰ τοῦτου θαυμάσια, ἥτις ἀκόμη δὲν εἶχε πέσει εἰς τὰς αἱρέσεις καὶ κακοδοξίας, ἀλλ' ἦτον ὀρθόδοξος καὶ ἐνωμένη μετὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἐγίνε δὲ ἡ ἀνακομιδὴ αὕτη μετὰ τοιοῦτον τρόπον.

Ἐφάνη ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἰς ἕνα εὐλαβῇ Ἱερέα τῆς ῥηθισης πόλεως κατὰ τὸν ὕπνον του, καὶ τοῦ λέγει, ὅτι νὰ σηκωθῇ νὰ ὑπάγῃ ὁμοῦ μετὰ τὸν κληρὸν νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ Μῦρα τῆς Λυκίας, τὸ Λεῖψανόν του, καὶ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Βάρ. Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἐξυπνήσας ἐδιηγήθη εἰς τοὺς κληρικούς τὴν ὅπτασιν, οἵτινες ἀκούσαντες αὐτὴν ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. Ὄθεν ἐτοιμάσαντες τρία κότεργα, ἔστειλαν ἀνθρώπους πολλούς, Ἱερεῖς καὶ Διακόνους διὰ τὴν φέρωσι τὸ Ἅγιον Λεῖψανον. Πηγαίνοντες λοιπὸν εἰς τὸν λιμένα τῆς Λυκίας, ἐπῆραν καὶ ἄρματα μαζὶ τῶν, φοβούμενοι μήπως καὶ τοὺς ἐμποδίσῃ τινάς· ἀλλὰ μὴ εὐρόντες ἄλλους, εἰμὴ μόνον τέσσαρας Μοναχοὺς, ἠρώτησαν αὐτοὺς, ποῦ εὑρίσκονται τὰ Λείψανα τοῦ Ἀγίου Νικολάου διὰ τὴν νὰ τὰ προσκυνήσωμεν. Οἱ δὲ εὐθὺς ἐδειξαν εἰς αὐτοὺς τὸν Τάφον τοῦ Ἀγίου, ὁ ὅποιος ἦτον ὑποκάτω εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἐκκλησίας. Σκάψαντες λοιπὸν τὸν τάφον οἱ ἀπεσταλμένοι εὗρηκαν τὴν θήκην τοῦ Ἀγίου Λειψάνου, καὶ ἀνοίξαντες αὐτήν, ὦ τοῦ θαύματος! τὴν ᾗσαν γεμάτην ἀπὸ εὐωδίστατον μύρον, τὸ ὅποτον ἀνέβλυζεν ἀπὸ τοῦ Ἀγίου τὸ Λεῖψανον. Ὄθεν πέρνοντες αὐτό, τὸ ἔβαλαν μέσα εἰς ἕν κότεργον, καὶ οὕτως ἀναχωρήσαντες ἐκείθεν, κατευωδόθησαν εἰς τὴν χώραν των.

Τότε οἱ κάτοικοι τοῦ Βάρη, προὔπαντῆσαντες μετὰ λαμπράδας καὶ θυμιάματα, ἐπῆραν τὸ Ἅγιον Λεῖψανον καὶ τὸ ἀπέθεσαν μετὰ τιμὴν μεγάλην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ τιμίου Προδρόμου, εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Πάμπόλλα δὲ θαύματα ἐγίναν ἀπὸ τοῦ Ἀγίου τὸ Λεῖψανον· διότι πολλοὶ τυφλοὶ, κωφοὶ, δαιμονισμένοι, καὶ ἀπὸ κάθε εἵδους ἀσθενείας ἐνοχλοῦμενοι, εὐθὺς ὅπου ἤγγιζαν τὸ σεβάσμιον Λεῖψανον τοῦ Ἀγίου μετὰ πίστει, ἔθεραπεύοντο. Ὑστερον δὲ ἔκτισαν μίαν μεγάλην καὶ ὠραίαν Ἐκκλησίαν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Νικολάου, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους ἐμετάθεσαν τὸ Ἅγιον Λεῖψανον ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν νεώτεστον Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου, καὶ ἐκεῖ ἀπέθεσαν αὐτὸ εἰς θήκην ἀργυρᾶν. Ὄθεν ἀπὸ τότε ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ἑορτάζεται ἡ Ἀνακομιδὴ καὶ ἡ Μετακομιδὴ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου ἐκεῖ μὲν κατὰ τὴν εἰκοστὴν, εἰς ἄλλους δὲ τόπους κατὰ τὴν δεκάτην, ἡ ὁμοίως κατὰ τὴν εἰκοστὴν, ἢ καὶ ἄλλην ἡμέραν τοῦ Μαΐου

μηνός. Δέγεται δὲ λόγος παλαιὸς ἀπὸ ἀξιοπίστου ἀνδρὸς, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, ἤγουν τὴν εἰκοστὴν Μαΐου, ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἀρχίζε τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν, τότε ἀρχίζε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας τοῦ Ἀγίου Λειψάνου, ὅχι ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν, ἀλλ' ὅπισθεν ἀπὸ τὰς πτέρνας, μύρον εὐωδίστατον τόσον πολὺ, ὥστε ὅπου ἐφαίνοντο ὡσὰν νὰ τρέχουν δύο θρύσαις· ὅθεν ἔβαλλαν ὑποκάτω κάδους καὶ μεγάλα καζάνια· καὶ ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας (τὴν ὅποιαν ἔλεγον ἀργὰ διὰ τὴν νὰ τρέχῃ περισσότερον μύρον), ἐγέμιζαν τὰ ἀγγεῖα ἐκεῖνα. Ὄταν δὲ ἡ θεία λειτουργία ἐτελείωνε, τότε καὶ τὸ ἅγιον μύρον ἔκαμνε παύσιν καὶ δὲν ἔτρεχεν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ μύρον ἐμοιράζετο εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ δι' αὐτοῦ ἐγίνοντο πολλὰ καὶ ἐξαισία θαύματα, καὶ διάφοροι ἀσθενεῖαι ἐθεραπεύοντο, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ τιμὴν τοῦ Ἀγίου. Οὐ ἡ πρεσβεῖα διαφυλάξοι πάντας ἡμᾶς εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν.

Ἡ Ζ'. Ὡδὴ τῆς ἑορτῆς. Εἰτα τοῦ Ἀγίου
Ὡδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, παριστάμενος ἡδὴ, ὦ Ἱεράρχα σαφῶς, ποιοῦ δὲ ἱκεσίαν, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, καὶ βοώντων, ἐκ πίστεως· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τρισμάκαρ νηπιόθεν, οὐρανοῦ σοφίας ἐμπλεὺς γέγονας· δις γὰρ τῆς ἐβδομάδος, μαστῶν ἐνεκρατεύου· ψαλμικῶς οὖν πάντες ἀναβοήσωμεν, ὡς θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Τοῦ πάντων Κυριάρχου, ἐνωτισθεὶς τῷ Πέτρῳ προσειρηκότος ποτὲ, ὦ μῦστα εἰ φιλεῖς με, τὰ πρόβατά μου βόσκε, πανοσίως ἐποίμανας, τὸν τῶν Μυρῶν λαόν, Νικόλαε Θεόφρον.

Θεοτοκίον

Τὸ σύνδενδρόν τε ὅρος, ἐνδιαίτημα θεῖον, τοῦ θεοῦ λόγου Ἀγνή, λαβὴς ἀνθρακωφόρε, Παρθένε Παναγία, ἀγλαό-

χρυσὴ Τράπεζα, τὸν τοκετὸν σου μόνῃ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Ἔτερος Κανὼν: Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Τὰ οὐράνια σκηνώματα κεκλήρωσαι, θεῖε Νικόλαε, διὸ συνὼν τῷ Χριστῷ, σκιρτᾷς σὺν Ἀγγέλοις τε, βοῶν γηθόμενος, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εξεχύθη σου ἡ χάρις ἐν τοῖς χεῖλεσι, ἱερομῦστα σοφῆ, ὅθεν Χριστὸς ὁ Θεός, σὲ ἔχρισε Πρόεδρον τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἣν ἐποίμανας, οἷα θεράπων ἄριστος, τοῦ Σωτῆρος Ζωοδότου.

Τὴν τοῦ Πνεύματος ἐξ ὕψους εἰσδεξάμενος, χάριν Νικόλαε, ἐώρας ἐγγὺς τὰ μακρὰν, καὶ πλοῦτον ἐσκόρπισας ἀφθόνως πέννισι, καὶ διέμεινεν αἰώνιος ἐνθύμησις, τῆς πρὸς σὲ δικαιοσύνης.

Θεοτοκίον.

Η αἰδῖος σοφία τοῦ Γεννήτορος, Χριστὸς ὁ Κύριος, Κόρη ἐκ σοῦ ἀπαθῶς, ἐν χρόνῳ ὁ ἄχρονος, βροτὸς γεγένηται, Σταυρῷ θέλων λυτρώσασθαι, τοὺς θανάτῳ ἀγομένους.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς

Ὡδὴ ἡ. Τοῦ Ἀγίου. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τὸν Ἱεράρχην τῆς Ἐκκλησίας Μυρέων, οἱ πιστοὶ ὁμνοῦμέν σε ἐκ πόθου. ὡς θερμὸν προστάτην, ἡμῶν τῶν ἐν ἀνάγκαις.

Λελαμπρυσμένος ταῖς τῆς Τριάδος ἀκτίσι, καταυγάζεις ἡμᾶς Ἱεράρχα, τοὺς ἐν εὐλαθείᾳ ὁμνούντας σε αἰσίως.

Τῶν ὀρφανῶν σὺ ὁ χορηγὸς ἀνεδείχθης, τῶν ἀθώων ὁ σωτὴρ Ἱεράρχα, τῶν ἐν θαλάσῃ σώστης, καὶ πάντων ἀντιλήπτωρ.

Θεοτοκίον.

Ο Ἀββαχοῦμ σε τερπνὸν ὠνόμασεν ὄρος, ἐξ αὐτοῦ δὲ ὁ τμηθεὶς λίθος ὑπάρχει, ὁ καταδαφίσας, βωμοὺς μονογενῆς σου.

Ἔτερος Κανὼν. Παῖδας Εὐαγεῖς.

Μύρῳ νοητῷ ἐχρίσθης θεῖω, δι' οὗ ὁ Ἱεράρχα εὐωδιάσας, ὁσμαῖς τῶν θαυμασίων σου, τὸν κόσμον πάντα Ἄγιε· ἀξιοχρέως ὅθεν σου καὶ τῇ Παρόδῳ ψάλλομεν, Νικόλαε, ἡμῶν μὴ διαλείψης, εὐχαῖς σου εὐπροσδέκτοις, τὸν Πλάστην ἱκετεύων.

Αλλος Ἰωσήφ ὠφθης τρισμακάρ, ἐκεῖνος μὲν γὰρ σιτοδότης ἀληθέστατος, Αἰγύπτου ἐχορημάτισε, σὺ δὲ θεῖε Νικόλαε, λαὸν Μυρέων ἔθρεψας ἄμφω τοῖς λόγοις σου τοῖς ρέουσι, σωτηριῶδες Μάννα, σαῖς δὲ ἐνθέοις πράξεσιν εἰς οὐρανοὺς διεβιβάζου.

Επώνυμος τυγχάνων νίκης Πάτερ, ἀνάδειξον νικητὰς ἡμᾶς Νικόλαε, παθῶν ταῖς σαῖς δεήσεσι, ψυχῆς τελούντων θάνατον, τοὺς ἀνυμνοῦντας σκήνους σου σεπτοῦ τὴν Πάροδον, καὶ ψάλλοντας, θερμῶς Κυρίῳ αἶνον, τῷ σὲ δωρησαμένῳ ἡμῖν προστάτην θεῖον.

Θεοτοκίον.

Τὸν κόλπον μὴ κενώσαντα Παρθένη, Πατὴρ σαῖς ἀγκάλαις ἐνεβάστασας, υἱὸν Θεοῦ τὸν ἄχρονον, ὡς βρέφος σπαργανούμενον· ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ταφέντα τε ἐν μνήματι, τεθέασαι, ἀλλὰ τριήμερος ἐκ τάφου, ἀνέστη ὡς προσεῖπε ζῶν χαρίζων πᾶσι.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Τρισμάκαρ ῥωμαλαίως, ὁρατοὺς ἐχθρούς τε, καὶ ἄορά-
τους κατέβαλες χάριτι, Χριστοῦ ὄνπερ πίσει θερμῇ ἐλάτρευσας.

Εὐχαῖς σου αἰεὶ φρούρει· σεισμοῦ τε καὶ μαχαίρας,
τοὺς σεβομένους σου σκήνους τὴν Πάροδον, λοιμοῦ λιμοῦ
τε σεισμοῦ καὶ πάσης κακώσεως.

Ανακτι φιλοχρίστῳ, ὥφθης δι' ὀνείρου, τοὺς ἀναιτίους
λυτρῶσαι σπουδῇ προσειπών, οἱ καὶ σωθέντες σὲ ῥύστην
τρανῶς διεκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Ανέστη ὁ υἱός σου, ἐκ κευθμώνων ἄδου, καταλύσας
θανάτου βασιλεία, χαῖρε οὖν Κυρία, διὰ σοῦ γὰρ πάντες
δισώθημεν.

Ἄλλος Κανών. Ἄπας γηγενής.

Ηδὴ προφανῶς, οὐράνια δώματα ἐνεκατόκησας, εὐ-
κλεία νῦν λαμπόμενος, τῇ αἰδίῳ καὶ ταῖς μεθέξεσι, ταῖς
ἱεραῖς θεούμενος, μέμνησο πάντων ἡμῶν, τῶν ὑμνοῦντων,
τὴν παντορτάσιμον σοῦ Νικόλαε Πάροδον.

Βίον κοσμικὸν οὐδόλως Νικόλαε, σὺ ἐπεπόθησας, ὅθεν
σὸν διένειμας, πτωχοῖς τὸν πλοῦτον καὶ τὸν πολῦτιμον,
ὡς νουνεχῆς οὖν κλῆρον κατεθησαύρησας, οὐρανίων ἀγαθῶν
γενόμενος, κληρονόμος Χριστοῦ τῆς βασιλείας.

Φρούρει ἀσινεῖς, τοὺς πίσει ὑμνοῦντάς σε θεῖε Νικό-
λαε, ἐκ πάσης προσβολῆς ἐχθρῶν, ἐνεδρευόντων ὀρθοδο-
ξίας τὸ ποίμνιον· ἡμεῖς δὲ ὡς Προστάτην σε ἀνακηρύτ-

τομεν, θερμώτατον, κατὰ τῶν ἐναντίων, τῶν ἀποτολμώντων
κακῶς ἡμᾶς ποιῆσαι.

Θεοτοκίον.

Ιασαι ἄγνη, ψυχῆς μου τὰ τραύματα τῇ συμπαθείᾳ σου,
φωτίζον δὲ αἰεὶ ἡμᾶς, ποιεῖν ἀόκνως τὰ ἀρεστὰ σὺ Υἱῶ,
τοῦ ἀρχεκάκου παύουσα τὰς δολεράς μηχανάς· τοὺς τῆς
Ἀγαρ γόνους ταῖς πρεσβείαις σου, εὐσεβεῖ βασιλεῖ καθυπόταξον.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Ἐξαποστειλάρια τοῦ Ἀγίου. Γυναῖκες ἀκουσίσθητε

Λαμπρῶς λαμπρὰ τὴν Πάροδον, Λειψάνου σου Πανά-
γιε, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀγαλλομένη γεραίρει· ταύ-
την τρισμάκαρ φύλαττε, ἀπήμονα ἐκ θλίψεως. σκανδάλων
τοῦ ἀλάστορος, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, Νικόλαε ἱ-
εράρχα.

Λιμὴν πλεόντων Ἀγίε. πεινῶντων ἡ χορήγησις, ἀ-
θῶν ἡ σωτηρία, ὥφθης ὄντως θεόφρον, ἀνάκτων τὸ κρα-
ταῖωμα, ἀρχιερέων καύχημα, κατὰ Ἀρείου πέλεκυς, ἡμῶν
πιστῶν δὲ τὸ κλέος, Νικόλαε ποιμενάρχα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς αἶνους στίχ. δ'.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Αρχιερέων τὸ κλέος ἀνευφημήσωμεν, τὸν Πρόεδρον
Μυρέων, ὀρφανῶν τὸν Προστάτην, ἀνάκτων βακτηρίαν καὶ
τῶν πιστῶν ἀντιλήπτορα μέγιστον, τὸν ἐν κινδύνοις θαλάσ-
σης τὸν βοηθόν, καὶ ἀθῶν τὴν προάσπισιν.

Οἱ Ἱερεῖς τὸν ποιμένα, αἱ ὀρφανοὶ τὸν τροφόν, αἰχ-
μάλωτοι τὸν ῥύστην, πλεόντες τὸν σωτῆρα, πεινῶντες τὸν

δοτῆρα, καὶ οἱ πιστοὶ, πρεσβευτὴν τὸν ἀχοίμητον, καὶ ἀσθε-
νοῦντες τὸν ἄμισθον ἱατρὸν, σὲ ὑμνοῦμεν, ὦ Νικόλαε.

Τῇ φωτοφόρῳ καὶ θεῖᾳ Παρόδῳ Ἁγίε, σοῦ Ἱεροῦ Λει-
ψάνου, ἱερῶς καὶ ὁσίως, ἡ θεία Ἐκκλησία τελεῖ Ἑορτὴν,
δι' ἧς κόσμον ἡγίασας, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦσα τὸν Ἰησοῦν,
τὸν δοξάσαντά σε θαύμασι.

Ητῶν Μυρέων σε πόλις, ὄντως γινώσκει σε, ὡς ἄλλον
Ἰωσήφ τε σιτοδότην καὶ ῥύστην, παντοίων ἀλγηδόνων καὶ συμ-
φορῶν, πολιοῦχον καὶ πρόμαχον, ὅθεν ἀπαύστως ὑμνεῖ σε
χαρμονικῶς, ἱερῶτατε Νικόλαε.

Οσιε Πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου ἀκούσας, σὸν
πλούτον τοῖς δεομένοις δαψιλῶς διένειμας, καὶ κληρὸν
Οὐράνιον, ἀντ' αὐτοῦ ἐκληρώσω αἰοῖδιμε. Τῷ θρόνῳ οὖν τῆς
Τριάδος παρεστῶς, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αἰεὶ μελωδῶν, τὸν
τρισάγιον ὕμνον, αἰτήσαι τοῦ οἰκτηρῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς,
Ἁγίε Νικόλαε.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, οἱ μακαριστοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς
ἡ γ'. ὡδὴ. ἐκ δὲ τοῦ Ἀγίου ἡ στ'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς
ἡμέρας καὶ τοῦ Ἀγίου. Ζήτηε Δεκεμβρίῳ στ'. Κοινωνικόν. Εἰς μνη-
μόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάρια. πρὸς τὴν Τιμιωτέραν.

Εν εὐσήμεν γλώσση τὴν Ἱεράν, Πάροδον σοῦ Σχή-
νους ἀνυμνοῦμεν πάντες πιστῶς, οὓς φύλαττε ἐκ βλάβης
ἀπήμονας παντοίας, ἐπικαλούμεθα σε Θεε Νικόλαε.

Εχει τὸ σὸν Πνεῦμα ὁ Οὐρανός, Σῶμα δὲ τὸ θεῖ-
ον Ἰταλία ἡ θαυμαστή, ἥπερ κατετέθη, βλῦζον ἄφθονα μῦ-
ρα, καὶ θαύματα πηγάζον, Πάτερ Νικόλαε.

Εχοντες Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, Νικόλαε μάκαρ, ὡς
προπύργιον ἰσχυρὸν, προσφεύγομεν εἰς ταύτην, ἐν πᾶσι τοῖς
κινδύνοις, καὶ ἐκ παντοίας βλάβης ἀπολυτρούμεθα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

(25)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ψαλλομένη ἐν τῇ νήσῳ Κερκύρας, τῇ κ'. τοῦ
Μαίου μηνός, ἐν ᾗ διέβη ἐκεῖθεν τὸ Ἅγιον
αὐτοῦ Λεῖψανον, καὶ παρὰ τῶν τότε
φιλευσεῶν σεβασμῶς ἡσπάσθη.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἡ τῶν Κερκυραίων
Πολιτεία τῇ Ἀριστοκρατίᾳ τῶν Ἑνετῶν
ἐκοῦσα ἐνεδόθη.

Ἀφιερωθείσα δὲ τοῖς Ἑκλαμπροτάτοις καὶ
Εὐγενεστάτοις ἀδελφοῖς, Κυρίοις Κυρίοις

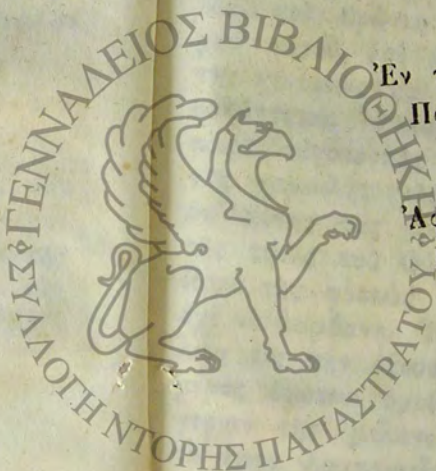
ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΗ ΑΝΤΩΝΙΩ

Τοῖς Πατρίδοι παρὰ τοῦ ἐν Ἱερεῦσι
Λογιωτάτου,

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΚΛΑΠΑΤΖΑΡΑ

ὅς οὐ καὶ συνετέθη.

ΕΝΕΤΙΗΣΙ ἀψ.θ.

ΛΙΘΥΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΝ ΕΥ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

Τοῖς Τιμιωτάτοις Ομαίμοσιν, εὖ πρόπτειν.

ΕΚΤΙΣΕΝ ὁ μέγας Ἀχιτέκτων τῆς κοινῆς φύσεως Βεσε-
λεὴλ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τὸν ἀστεροκόσμητον Οὐρανόν, πρό-
σωπον ὠραιολαμπές τῆς Οἰκουμένης, καὶ εἰς τὴν κουστω-
δίαν τοῦ πρώτου κινούντος τὸν ἔθισε, διὰ νὰ συγκιναῖται
μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν ἀένναον διαδοχὴν τῆς μεταβολῆς
τῆς γενέσεως καὶ τῆς διαφθορᾶς εἰς αἰώνιον διαμονὴν νὰ
φυλάττεται. Ἀγχαλὰ ἀστραπόμορφος, οὐρανόβροντος, δαλο-
ποιός, αἰγότροπός τε καὶ πολύβροχος δέχνεται, ὅμως εἰς
τῆς χαμαιλῆς γῆς τὰς περιοπὰς στέλλει τὰ ἔργα του, καὶ
ἀπ' αὐτῆς τὰς πράξεις δὲν ἐφάπτεται· μάλιστα τὸ ἐπάξιον
τῆς τιμῆς τοῦ Οὐρανοῦ εἰς ἄκρον δόξης ἀναβαίνει, διὰ τὴν
ἰδίον τῆς φύσεώς του εἶναι νὰ δίδῃ δόξαν καὶ τιμὴν, καὶ
ὄχι νὰ λαμβάνῃ. Ἐτῆι τὸν φωτὸς νέμοντα λαμπτήρα Ἡ-
λιον εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ παμφοῦς Οὐρανοῦ καὶ τῆς ἡ-
μέρας ἔδωκεν ὁμοίως καὶ τὸν ἐλάσσω φωστῆρα εἰς παρη-
γορίαν τῆς μελανοζόφου νυκτὸς κατεφύτευσεν. Ἐτῆι καὶ
τὰ ἑπτὰ λαμπροειδῆ μέταλλα ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἑπτὰ
πλανητῶν θεωροῦμεν ἓνα εἰς καθέκαστον. Καὶ τέλος πάν-
των αὐτὸ τὸ ὑπὲρ πάντα τὰ ποιήματα ὠραιόμορφον ποίη-
μα, λέγω τὸν λογικόμορφον ἄνθρωπον βασιλέα τῶν κτισ-
μάτων εἰς τὰς ἐπιρροὰς τῶν ἀστέρων μετὰ τὴν τοῦ με-
γάλου Θεοῦ κουστωδίαν ἔθηκεν ἡ φύσις.

Σύμβολον ἀρχαῖον εἰς ἡμᾶς θεοδίδακτον, πῶς ἕκαστον
τῶν ποιημάτων μας πρόπει νὰ κλίνη εἰς τὴν κουστωδίαν
τινὸς τῶν ἡμᾶς φιλούντων. Καὶ ἐπειδὴ μὲ ἄγριον τοῦ
φθόνου, ἢ τῆς κακίας βλέμμα θεωρεῖ ὁ καταδεέστερος τὸν
ὑπὲρ αὐτὸν ἄνθρωπον, καὶ τὰ αὐτοῦ ποιήματα, ὅπου εἰς

αὐτὸν ἢ φύσις, ἢ τῆς σοφίας τὸ χάρισμα, δὲν τοῦ ἔδωκε τρόπον νὰ κάμῃ, ζητᾷ μὲ τὸ φθονερὸν τοῦ βασιλίσκου ὄμμα νὰ φαρμακεύσῃ. Ὅθεν μετὰ τὸν Θεὸν προστάζει καὶ ἡ πολιτεία νὰ ἔχουσιν ἓνα φύλακα ἄγγελον διὰ νὰ τὰ εὐγάλη ἀβλαβῇ ἀπὸ τῶν κινδύνων· καὶ ἂν ὁ ἀριστερόθεν τῆς κακίας διάβολος τὰ βλάπτῃ, ὁ διξιόθεν τῆς ἀγαθοσύνης ἄγγελος νὰ τὰ ἐπιτηρῇ.

Ὡ εὐτυχησμένος, ὅπου ὁ πρὸς τὸν ὀρφανόδοχόν, καὶ τῶν ξένων ἐπίκουρον Νικόλαον συντεθεὶς παρ' ἐμοῦ εἶναι ἔπαινος· διατὶ τὸν ὑποκλίνω εἰς δύο φρονιμωτάτους, καὶ ἀσφαλεῖς φύλακας τῆς μεγάλης μου πρὸς τὸν ἐν Μύροις Ἁγίον εὐλαβείας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὄντες ἐμψυχωμένοι θέλουσιν ἐπισκέπει τὴν ὁρμήν μου πρὸς τὸν Ἁγίον βουλήν. Λοιπὸν τιμωτάτοι κλόνοι τοιαύτης τιμωτάτης ῥίξης Σπυρίδων λέγω, καὶ Ἰωάννη Ἀντώνιε, παμφίλτατοι ἀδελφοὶ τῇ φύσει, καὶ τῇ θεῇ χάριτι σύγγονοι, δέξασθε τὸ μικρὸν τοῦτο τῆς εὐλαβείας μου σημεῖον εἰς ἔνδειξιν τῆς μεγίστης σας εὐλαβείας, ὅπου πρὸς τὸν Ἁγίον, καὶ μὲ ἀνιστάμενον ναὸν ἐφανερώτετε, καὶ εἰς τεκμήριον τοῦ ἀπείρου μου χρέους. Ἐπειδὴ ἡ φιλαγαθαὶς σας ψυχαὶς, ὅπου εἰς σύγχυσιν τῆς ὀλίγης μου ἀξιώτητος, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους τῆς φυλῆς μας, καὶ γένους ἤξευραν νὰ μὲ εὐεργετήσωσι, καὶ τιμήσουσι ὑποφέροντες καὶ τῶν μισοκάλων τὰς ὁργὰς, διὰ νὰ μὴν ἀφήσετε τελείως ἀγνωρίστους, τοὺς κόπους τῶν εὐαγγελικῶν παρ' ἐμοὶ κηρυχθέντων ῥημάτων, θέλουσιν ἐξυπνήσῃ, καὶ τῆς λοιπῆς σας ἀρετῆς τοὺς τρόπους, διὰ νὰ δεχθοῦσι, καὶ νὰ κουστωδεύσουσι τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς ἐμῆς πρὸς ὑμᾶς χάριτος. Καὶ πιστεύσατέ μοι ἐράσμιοι, πῶς μὲ τῆς λύπης τὰς ἀκάνθας συσμήγω τῆς χαρᾶς μου τὰ ῥόδα, ὅπου δὲν ἀφίνουσιν εἰς ἄκρον τῆς ψυχῆς μου τὴν εὐφροσύνην νὰ περιπολεύῃ εἰς τῆς καρδίας μου τὸ πλάτος· διατὶ μοῦ συμβαίνει μὲ τὰ μαραμμένα ἄνθη νὰ συναριθμήσω εἰς εὐχαριστίας πάθον, τὸν πανευδαιμονέστατον ὑμῶν γεννήτορα Κύριον Μάρκον, καὶ τοὺς

τρεις ὑμετέρους ἀδελφούς, δηλαδὴ τὸν λογιώτατον Ἱεροκήρυκα Νικόλαον τὸν τῆς Ἱερωσύνης στύλον, τὸν πράξει ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ θεωρίᾳ διαλάμποντα, καὶ τοὺς ἄλλους δύο ῥητορικωτάτους ἀδελφούς ὑμῶν Γεώργιον, καὶ Ἐμμανουήλ, ὅπου πρὸ καιροῦ ἄφησαν νὰ ζοῦσιν εἰς τὴν ζωὴν, διὰ νὰ ἀθανατιθοῦσιν εἰς τῆς αἰωνίου φήμης τὴν δόξαν. Ἄ πρόσωπα τίμια ἐσεῖς νὰ ἐσυγχύσετε τὴν φύσιν μὲ τὸ νὰ δείξετε περισσότερον τὴν ἐπίδοσιν μεταφυτευμένοι ἀπὸ μίαν γῆν πατρίδος εἰς ἄλλην, ὅπου συκάνει τὸν τρόπον τῆς εὐκαρπίας ἀπὸ τὸ δένδρον, ὅπου ἀπὸ ἓνα τόπον εἰς ἄλλον μεταφυτεύεται. Ἐσυγχύσετε τὴν τύχην, ὅπου ἠθελήσετε νὰ τὴν βαστάται μὲ φρόνησιν εἰς τὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς, διὰ νὰ ἐλέγχετε ἐκείνους, ὅπου τὴν θέλουσι μόνον εἰς τὴν μποῦρσαν. Ὁμολογοῦμαι καὶ ἐγὼ συγχυσμένος διπλασίως καθ' ἓνα μὲν τρόπον, διατὶ οὔτε ὁ τόπος, οὔτε ὁ καιρὸς μοῦ συγχωρᾷ νὰ φέρω εἰς τὸ φῶς τῶν ἐπαίνων τὸ πολὺ τῆς ἀξίας σας. Μὰ τοῦτο εἶναι παράπονον ὅπου οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι μέλλει νὰ ἔχουσι τῆς τύχης τους, ἢ ὁποία θέλει ἢ εὐεργεσίαις τους νὰ ἀνταμοιβῶνται ἀπὸ τὴν ἀχαριστίαν, ὅτι ἢ δὲν δύνονται, ἢ δὲν θέλουσιν οἱ εὐεργετούμενοι νὰ δειχθοῦσιν εὐχάριστοι. Κατ' ἄλλον τρόπον, διατὶ μοῦ συμβαίνει τοιοῦτους προσφιλεστάτους μου εὐεργέτας νὰ εὐχαριστῶ μὲ ἀπλοῦς λόγους, ὅπου κρατοῦσι ζωντανόν, ὅχι πληρόνουσι χρέος, τὸ ὁποῖον μὲ κατὰσφίγγει. καθὼς σφίγγει καὶ τοὺς ἄλλους μετ' ἐμὲ ἀφ' ὑμῶν εὐεργετουμένους νὰ λέγωμαι

Τῆς ὑμῶν ἐκλαμπρότητος κατὰ πάντα
προσφιλέστατος καὶ εὐχέτης

Βίκτωρ ἱερεὺς Δαράκης ὁ καὶ
Κλαπατζαρᾶς Κήρυξ Εὐαγγελικός.

Τῷ Λογιωτάτῳ Συγγραφεῖ τῆς παρούσης
Ακολουθίας, Βίκτωρι Κλαπατζαρά Ιεροκήρυκι.

Ἐπίγραμμα.

Ὡς μάλα μόχθησας, Βίκτωρ πολύιδρι, αἰίδων,
Ἀνδρῶν θειοφρόνων θαύματ' ἀριπρεπέα.
Ἦδη γάρ Σπυρίδωνα ὑπερκύδιστον ἐν ὕμνοις
Πάντοίσις στέψας, πᾶσι τε θαυμασίοις.
Νῦν δ' αὖ Νικόλεων τερατουργὸν ποντοποροῦντα
Κόσμησας λιγέως, ἄσμασι θεσπεσίοις.
Ἦ τέχμαρ τόδε Θειοσεβείας Σεῦ ἐρατεινῆς
Εὐθηλον τελέθει, δξυπόρου τε νόου.
Τίς δ' οὖν μισθὸς ἐπάξιος Σῶν φαενῶν ἀρετῶν.
Ἔσται; ἢ ῥα Πόλου δόξα ἀπειρέσιος.

Γ. Π. Α.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμιῶν,
Ἰστώμεν στίχοις 5. καὶ ψάλλομεν τὰ προσόμοια
ἤχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Οτε τῶν Μυρέων ἡ πληθὺς, Σῶμά σου τὸ θεῖον παμ-
μάκαρ, μετατιθέμενον, δάκρυσι κατέβρεχον, καὶ ὀδυρμοῖς εὐ-
λαβῶς. ἐκ τῶν Μύρων φερόμενον, διὰ τῆς Κερκύρας, Κερ-
κυραῖοι ἅπαντες, ἐν φόβῳ ὥρμησαν, τότε ἀσπαζόμενοι πόθῳ,
δέροντες πλακὸς ἐπὶ θείας, κείμενον ἐνθέως τὸ ζωόβρυτον.

Θαῦμα μὲν κομίζων τοῖς ἐν γῇ, καὶ τοῖς πέλας Πά-
τερ καὶ πόρρω, καὶ ἐν θαλάσῃ μακρᾷ ἐν κινδύνοις μέροσιν, ἐκ
τῶν περάτων τῆς γῆς, Σῶμά σου τὸ πανάγιον, τυχεῖν τῶν χα-
ρίτων, ἦλθε, καὶ νεκρόζων διέβη πόρον πολὺν, ἵνα καὶ συνάξῃς
τὰ γέρεα, Μάκαρ τῶν πολλῶν σου καμάτων, ἡχθῆς εἰς Κερκύραν
πάλαι ὅσιε.

Οτε ἡβουλήθη τῷ νοί, γινῶναι τίνος ἕνεκα θεῖε, εἰς τὴν
Κερκύραν μογῆν, Σῶμά σου οὐκ ἔθετο, εἰς Βάρη δὲ ἀπελθὼν,
τότε πνεῦμα τῆς χάριτος, τὸν νοῦν μου φωτίσαι στέλλεις, καὶ
σαφίσαι μοι, ἡλίους δύο εἰς ἓν, πόλου ἡμισφαίριον ἅμα, πῶ-
ποτε οὐκ ἔχουσι τέλειον, ὅθεν χῶρον ἐνειμας Σπυρίδωνι.

Χαῖρον τὸ σὸν πνεῦμα Οὐρανῷ, ἐπὶ γῆς χαρὰν προ-
σκομίσαι, ἡλυθες ὅσιε πόλιν Κερκυραίων σοι καὶ κόρον φέ-
ρον αὐτοῖς, τοῖς ὀρώσι τὸ σῶμά σου, καθάπερ σὸν πνεῦ-
μα, ἐφοροῦν εἰς πρόσωπον τοῦ ἐνιαίου Θεοῦ, κόρον προσ-
λαμβάνει ἀφθόνως ἐπιθυμιῶν παραδείσου, ὃν βροτοῖς πορίζεις ἀξιάγαστε.

Τέρψις ἐδιπλώθη διὰ σοῦ, εἰς τὴν Κερκυραίων πατρί-
δα, ἡμέρας οὔσης λαμπρᾶς, ἥνπερ δυοὶ χάρισι, Κερκύρα
εἴληφεν, ὅτε εἰς τὸν Ἀντώνιον Ἐνέτειον Δρυῶνα, ἀφοσιώ-

σάμενοι οἱ Κερκυραῖοι ἐκὼν, Σῶμα εἰληφόν σου ἀσμένως, εἶπον πανηγύρεως ἔφυ, τὸ διπλοῦν σωτήριον τεκμήριον.

Εδεῖ ἐπὶ γῆς Σῶμα τὸ σὸν, σώματι Σπυρίδωνος δοῦναι, προσηγορίαν σεπτὴν, οἷα περ ἐν Οὐρανῷ τὰ θεῖα πνεύματα, μυστικοῖς τε ἐν ἄσμοσιν ἀσπάζονται φίλτρῳ, καὶ ἡμᾶς διδάσκουσι, τὰς ὑμῶν μνείας τιμᾶν, πόθῳ καὶ ἀγάπῃ ἀγία, ἣν περ δεῖ αἰεὶ ἡμᾶς ἔχειν, ἀμοιβαίως, ὥσπερ ἔφη Κύριος.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Διαδραμὸν Σῶμα τὸ σὸν, πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, βρύον κρουνοὺς θαυμάτων, ἐπέστη ἡμῖν ἐπίκουρος μέγιστος· ἔχων χάριν θεοδόξαστον, στοιχειακὸν βροτοῦ δίκην Οὐράνιον γέγονεν· ἦρε τὸ στοιχείων παχὺ, καὶ αὔλος λαμπρῶς, διέβη τὴν ὑψήλιον· γῆς γὰρ φθορὰς τὸ ἐπίκηρον, μετηνέχθη εἰς ἀθάνατον ποιότητων ἐν χάριτι· ὕδωρ δὲ σωμάτων εἰς χάριν μετηλλάγη, καὶ πυρὸς θερμότης, ἀσμένως εἰς τὸ φῶς· ἀῆρ παγίως ὑφέστηκεν, ὡς πάντως τελέσῃ χρῶτα ἀγλαόν· πρεσβεῦον ὡς Μάχαρ ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ, καὶ τῶν πίστει τελούντων τὸ θαῦμά σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρὸν.
ἀποτίχου ἡχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πέτρα ὑπῆρχες ἐν Μύροις, ἐστηριγμένος στερρῶς, διὸ καὶ πέτρας δίκην, ἔφερες τὰς βασάνους, καὶ ἐπὶ πέτραις αὐθις ἔστη πιστῶς, τὸ ἀκήρατον Σῶμά σου, οἷον τυχόντες ἡδέως, πάντες ἡμεῖς, ἡσπασάμεθα ἐν χάριτι.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ηχθης ἀδάμας ἐκ Μύρων, εἰς τὴν Κερκύραν ποτέ, μυστικῶς διαιρέσαι, ἐκ σιδήρου μαγνήτην, ὅπερ δηλοῖ κα-

κίαν ἐκ τῶν ψυχῶν, ἀρετὰς δὲ διδάξαι τελεῖν, ὥσπερ τελέσας ἀφθόνως, νίκας λαῶν, κατεμώραντας ἀγάλματα.

Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται-

Σοὶ ἐπεφέρετο πνεῦμα, καὶ Σὺ τοῖς ὕδασι, καὶ θάλασσᾳ τὴν χάριν διπλασίως ἐδέχθη, ἡνίκα εἰληφέ σε ἐπὶ νηὸς, Σῶμα δίχα τοῦ πνεύματος, ἀντὶ δὲ πνεύματος χάριν ἔχον ἀχθὲν ἐκ τῶν Μύρων εἰς τὰ Κέρκυρα.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Εσπάρης ἐν φθορᾷ, καὶ ἀρθεῖς μὲν ἀφθόρως εἰς ἀφθαρσίαν Χριστοῦ. Σὺ γὰρ τὸ σῶμα εἰς τὸ πνεῦμα μετήγαγες, ὅταν σῶμά σου τῷ πνεύματι ὑπέταξας, καὶ τοὺς ποτέ σου ἀγῶνας κατηγλάισας· διὸ λύπη σοι τὴν χάριν ἀπειλήφει· πρέσβευε ὑπὲρ τῶν δούλων σου πίστει τελούντων τὴν πρός ἡμᾶς ἔλευσίν σου Ἀγίε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἡ τῆς ἑορτῆς.
Εἶτα τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῇ Ποίμνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια· Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Καὶ ἀπολύεις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον ἡ συνήθης στιχολ. Εἰς τὴν ἀ-
στιχολ. καθ. α'. ἡχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη ἡ πληθὺς, τῶν Οὐρανίων στρατιῶν, κα-

θορώντες εὐσεβῶς, Σῶμα θεολαμπές τὸ σὸν, μετενεχθέν εἰς νῆσον φθορᾶς μὲν δίχα. Ὅθεν πρὸς αὐτὴν ἀνακαινίσθητι, ἐβόας μυστικῶς, καὶ τὸ σωτήριον, λήψεις Κυρίου, ἄγων εἰς Πότμον ἐν ἀφθαρσίᾳ τὸν θάνατον, καὶ εὐκрасία ἔσται ἀέρος, εἰς τὴν γῆν τῆς Κερκύρας.

Δόξα τὸ αὐτὸ πάλιν. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μυστικὸς αὐγερινός, Ἥλιον φέρων τὸν Θεόν, ἔδοξέ μοι ἡ ἄγνή, Μαρία Μήτηρ τῆς ζωῆς, καὶ τῆς νυκτὸς τὸν ζῶον ἀποδιώκων, αὐγάων ταῖς βολαῖς Θεοῦ τὰ σύμπαντα, καὶ δέχεται τὸ φῶς, κόσμος τῆς πίστεως, καὶ ἐκμειοῦται σκότος εἰδῶλων. Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐᾷ σώζεται, καὶ γῆ εἰς Πόλον, νῦν μετεπράπη, τῇ κενώσει Θεότητος.

Μετὰ τὴν 6'. στιχολογ. Κάθισμα 6'. ἤχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν κόσμον μὴ λειπῶν, εἰ καὶ κόσμου μετήχθης, αὐτὸν δὲ Σῶμα σὸν, θαύμασι καταυγάζει, καὶ μῦρον πανάγιον, ἐκ Μυρέων ἐκόμισας, εἰς τὰ Κέρκυρα, ἐντεῦθεν αὖθις εἰς Βάρη, πνεῦμα γὰρ τὸ σὸν, ὑπὲρ ἡμῶν οὐρανόθι πρεσβεύει μακάριον.

Δόξα πάλιν τὸ αὐτὸ, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συμπτώματα δεινὰ, νῦν παρέλθωμεν τάχει, ἠκούσαμεν βροτὸν, δάκρυσι πρὸς Μαρίαν, παρεστῶτα δεόμενον, διὰ τὰς προσβολὰς ἡμῶν αὕτη γὰρ ἰσχὺν, ἔσχε βροτὸν καταλλάξαι, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτε θεάνθρωπος ἔφυ, τοῦ σώσαι τὸν ἄνθρωπον.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Καθ. γ'. ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Εἰς Πέτραν ἀσάλευτον, ἔθου τὸ Σῶμά σου εἰς κλῆπον ἀ-

μάραντον ἔθου τὸ Πνεῦμά σου εἰς Πέτραν τῆς πίστεως στήριξόν μου τὴν φρένα, καὶ κακῶν με διώξας, πάσης ὀρθοδοξίας, ποιήσόν με ἐργάτην, κατὰ τῶν πολεμούντων με μάκαρ, κόσμου σκανδάλων, σαρκός, καὶ πνεύματος.

Δόξα πάλιν τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ πύλη ἡ ὄρθριος, ἡ κατὰ ἀνατολάς, ἦν πάλαι ἐώρακε νοὶ Τεζεκιήλ, τὴν πύλην μοι ἀνοιξον, Κόρη τοῦ παραδείσου, ἡ ἐκλείσθη γεννάρχαις, ποιήσον σὴ πρεσβεία, διελθεῖν μ' ἀκωλύτως, καὶ τὴν χερσωθεῖσαν ψυχὴν μου καλὴν ἀνάδειξον.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ δ'. ἤχου. Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Στιχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τὸ πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ὄχλοι πολλοί.

Ὁ Πεντηκοστὸς Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὰ ἰδιόμελον, ἤχος πλ. 6'.

Εὐ δοῦλε ἀγαθε, καὶ πιστὲ, εὖ ἐργάτα τοῦ ἀμπελώ-
νος Χριστοῦ. σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας, σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπηύξησας, καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλ-
θοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας· διὸ πύλη σοι οὐρανῶν ἠνέωκται· εἴ-
σελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Ἁγίε Νικόλαε.

Καὶ ὁ κανὼν τοῦ Ἀγίου. ἤχος δ'. Ωδὴ α'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Θαυμάτων τὸ πέλαγος, σὺ διαπλεύσας Μακάριε, καὶ νείμας τοῖς χρήζουσι, τὸν πλοῦτον τῶν ἀγαθῶν, καὶ Ὁκε-
ανός, ἐφάνης τῶν χαρίτων, ζῶν καὶ μετὰ θάνατον, ὡς νι-
κητὴς τῆς ζωῆς.

Νηστεία παράδοξος, τὴν λαιμαργίαν ἐμώρανε, παιδὸς ὄντος Ἁγίε, ἀπέχοντός σου τροφῆς, καὶ τῆς καθαρᾶς ἐδείχθης πολιτείας, διδάσκαλος ἄριστος, διὸ οὐ τέθηκας.

Δόξα.

Κατέγνωσ φθονήσαντος, τοῦ πάλαι Κάιν μακάριε, καὶ ζῆλον ἠγάπησας, ὡς ἰδῆς πάντας βροτοὺς, ἔχειν χάριτας. Θεὸν ὃν καὶ δοξάζειν, ἠγάσθης τριπρόσωπον ἓνα καὶ μόνον Θεόν.

Καὶ νῦν.

Νικᾶν νόμους φύσεως, σὺ ἐμυθήθης βουλήματι, ὡς θρέμμα θεόσδοτον, ἐκ τῆς τικτοῦσης ἀγνῶς, διὸ ἄφθορος, ἐδείχθης Κερκυραίοις, νηὶ ἐποχούμενος, ζῶν καὶ πότμον λαθών.

Ἦδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Θεὸς οἰκτιρμῶν διανοήθη, ἡνίκα κατέκλυσε βροτοὺς, πτώσει τῶν παραπτώσεων, καὶ τὴν ζῶν ἡλάττωσε, κατακλισμοῦ σέ ἔθετο, ἐπικούρον κινδυνεύουσι.

Πλευρὰ τοῦ βορρᾶ σὺ διαθλάττεις, ῥοὰς σὺν βρονταῖς τοῦ υἱοῦ, πραύνονται τὰ κύματα, μολπὴ τοῦ σοῦ δυνάματος, καὶ φύσις μεταβάλλεται, τῷ σῷ ἐνδόξῳ θελήματι.

Δόξα.

Τὸ ῥάπισμα νέμεις ἐπὶ κόρρης, ὁ πάλαι ἀπειλῆφε Χριστὸς, πρεσβύτη παριστάμενος, δείξας Θεὸν τὸν Κύριον, αἰρετικῷ βουλόμενος, φάναι Θεὸν τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν.

Τὸ ἔαρ ἐμύρισεν ἀνθρώποις, ἡνίκα ἀνέτειλες ἀγνῆ, χειμῶν δὲ ἀπεχώρισε, τότε ἀπὸ τῆς φύσεως, καὶ σωτηρίας εὖοσμον, αἰῶνες πάντες ἀπέλαβον.

Κάθισμα. ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον

Πᾶσαν χάριν πορίζεις τοῖς ἐπὶ γῆς, πᾶσαν δόξαν λαμβάνεις ἐν Οὐρανοῖς, ἐνδοξε Νικόλαε, τοὺς λαοὺς κατενίκησας, καὶ φερώνυμον ἔχεις, τὸ Θεῖον σου ὄνομα, συμφορὰς τοῦ βίου ἡμῶν κατεμάραντας, πάσης εὐφροσύνης, μετὰ τοὺς ἡμῶν Πάτερ, τὸ βάθος μακάριε, καὶ θερμὴν σου ἀντίληψιν· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, κόσμησον ψυχὰς τῶν Πιστῶν, καὶ πταισμάτων λύσεως ἀξίωσον, σαῖς πρεσβείαις ἐνθέως, Σῶμα τὸ μυροκόσμητον.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Γιὲ πάντων τῶν θηρῶν, καταδαμάζεις τὸ σφοδρὸν, λέοντος τὸ ἐπαχτὸν, ἐλαττεῖς φλόγα τοῦ πυρὸς, καὶ ἐπαρσιν βροτοῦ θανάτῳ εὐτελίζεις, μόρου τὴν ἰσχὺν θαλεῖν ἐνίσχυσας· καὶ γὰρ ἀποθανῶν τούτου ἐκράτησας, καὶ ἀββαδὸν ταῦτα ὀρῶν ἐκραύγαζεν, ὄντως κατεπόθη μου ἡ δύναμις, Θεὸς εἰς ἄδου, κατέβη ἄρτι, καὶ λάφυρά μοι ἀφῆρπασε,

Ἦδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τὰ νηπίων μὲν οὐκ ἔγνωσ, νηπιάσαντας ἡγεῖρας, τοὺς πάλαι γεννάρχας, εἰδείξας νηπίους φρονήματι, καὶ γιγαντείαν συστήσας τὴν ἐγκράτειαν, μόρον ἐφυγες, ὄξυφανὴ ὑπὲρ ἀνθρώπων.

Ηλικία ἐδοξάσθη, τοῖον γόνον ἐνδείξασα, εἰς πέρατα κόσμου, σὲ τὸν ἀσεβείας νικάντορα, καὶ μεγαλεῖα τῆς δόξης κατεσύναξας, δόξαν λήβουσα, ἥνπερ ἐκείνη σοὶ ἐνειμε.

Δόξα.

Τῶν πατρίδων ἀπολαῦσαι, τὸ τρισσὸν παναίδιμε, ἀπὸ τῶν Μυρέων, διὰ τῆς Κερκύρας ἐβάδισας, τὴν καλειάν σου εἰς Βάρη ποιησάμενος, τρισυπόστατον, ἔργῳ Θεὸν ἐνδεικνύμενος

Καὶ νῦν

Τὴν ἡμέρα τριπλὴν χάριν, ἔσχεν ἐπὶ τῆς κτίσεως, καὶ ἀνακαινίσαι κτίσεως διὰ τῆς σαρκώσεως, καὶ τῆς ἐσχάτης Κυρίου ἐπελεύσεως· νῦν δὲ Ὅσιε, τέρψεις καὶ ἡμῖν ἀντεισήγαγες.

Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τὸν κόσμον παράδεισον, ποιήσας πλείστοις θαύμασι, τῶν ἀνθρώπων δίκην παραδόξως, ἅπερ ἀσμένως ἡμεῖς συνάγοντες, μέλι ἐκτελοῦμεν ἀρετῶν, σύμβλου εὐπορήσαντες, σῆς καρδί-
ας Νικόλαε.

Τὰ κάλλη τῶν λόγων σου, καὶ ἀρεταὶ τοῦ βίου σου, δόξαν ἡγαγόν σοι τὰς λατρείας, ἱερωσύνης ἁγείν τῷ Κτίστη σου, καθάπερ ποτὲ Μελχιδὲκ, καὶ τὸ ἱεράτευμα, βασιλείας ἐκόσμησας

Δόξα.

Εἰς νοῦν σου Γεννήτορα, εἰς λόγον σου Ἀπαύγασμα, Πνεῦμα τῇ πνοῇ ἔσches ἐνθέως, δείξας οἰκίαν σὲ εἶναι Κτίστου σου, Θεὸν τρισυπόστατον δηλῶν, φέρειν αὐτὸν κηρύττοντα, τὴν Τριάδα ἁμέριστον.

Καὶ νῦν.

Ιδρῶτας ἐξέχεεν, ὁ Ἀβραάμ ἐράσμιε, λαβεῖν τὴν Ῥαχὴλ, ἧς περ ἠράσθη, ὃν περ ἐλέγχων Σὺ αἷμα ἐνειμας, ὑπὲρ τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς, ἣν λίαν ἡγάπησας ἀγαγοῦσαν θεάνθρωπον.

Ὡδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ

Τὰ πλούτη νεύμας τῆς πένησιν, ἐκτήσω εὐφροσύνην Οὐράνιον, ὡς Κράτης πάνσοφε, ρίψας χρυσίον εἰς θάλασσαν, σὲ ἀβλαβῆ φυλάξας, καὶ τὰ κοράσια.

Σε Παλαιστίνῃ ἐδέξατο, Νικόλαε καὶ πύλαι ἠνοίχθησαν, αὐτόματι τοῦ ναοῦ, σταυροῦ τὸ ξύλον σεβόμενον, καὶ πύλαι Παραδείσου σοὶ ἠνεώχθησαν.

Δόξα.

Τὰς τριχυμίας κατέπαυσας, καὶ ζάλην τῆς θαλάσσης πρεσβείᾳ σου, γρήγορος ὢν Ἰωνᾶς, ἐπὶ πλωτῆρος φερόμενος, εἰς Παλαιστίνην δοῦναι, αἶνον τρισάσματος.

Καὶ νῦν.

Θαλάσσης δίκην ἐγένετο, εὐρεῖα ἡ κοιλία σου Ἀχραντε, δι' ἧς κατήχθει Θεός, μὴ βαγισθείσης τὸ σύνολον, καὶ Σῶμα Νικολάου σῶον τετήρηται.

Κοντάκιον.

Εν τοῖς Μύροις Ἄγιε, Ἱεουργὸς ἀνεδείχθης τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε, τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ Λαοῦ σου. Ἐσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου. Διὰ τοῦτο ἡγιάσθης, ὡς μέγας Μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ οἰκός.

Προσδράμωμεν εἰς τὸν Ἱεράρχην ἅπαντες, τὸν ἐρχόμενον ἐκ Μυρέων εἰς τὰ Κέρκυρα, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ φωτισθῶμεν. Ἰδοὺ γὰρ νέμει πᾶσι τὸ σωτήριον, πόλεσι τὴν ἐπίδοσιν, καὶ δεικνύει πολίταις Ἑνετίαις Κερκυράν ἀφιερῶσαι, ἐξ ὧν θαλαττα κεκράτηται, οἷά περ Νικόλαος αἰεὶ ταύτην νενίκηκεν, ὁ νέμων ψυχαῖς τε, καὶ σώμασι τὰς εὐτυχείας παμπληθεῖς, καὶ Βενετίας προστάτης, καὶ ὑπέρμαχος γίνεται.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κ'. Ἑορτάζομεν τὴν ἀπὸ τῶν Μύρων

εἰς Κέρκυραν ἔλευσιν τοῦ ἐν θαύμασι σώματος

τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου.

τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ, καὶ ἡ τῶν

Κερκυραίων πόλις τῇ Ἀρι-

στοκρατίᾳ τῶν Ἑνετῶν

ἐκὼν προσηλώθη.

Ἰ α μ β ι χ ο ι

Ὁ Νικόλαος θνητὸς ἦχθη Κερκύρα,

Μέντοιγε ζῶντα, εἶδον οἱ Κερκυραῖοι.

Πόλις δ' ἐὼν γε τοῖς Ἑνετοῖς ἀσμένως,

Δοθεῖσα βουλῇ, ἐκ πόλου κατηγμένη.

Καὶ Μῦρα δῶρον νείμει ἡμῖν ἡδέως,

Ὁ τρισμακάρ μοι, Νικόλαος Κυρίου.

Λαχόντας οὐπὲρ, τέρψις ἡμᾶς πλουσία

ἔβληπε πάντῃ, καὶ πόλις μετετράπη,

Κήποιο εἶδει, κἀνθέων κάλλος ἔλε.

Χαρᾶ τε θείᾳ ὥρμησαν πρόφρον

εἰς σῶμα θείον, καὶ φιλοῦσιν ἐκ πόθου

λίθῳ ὀρώντες, ὡς ἐν ἔδρᾳ ἐσάναι.

Πόλοιο μολπᾶς, ἔσχε Κερκύρα τότε

ἀθήουσα μορφὴν τοῦ πόλου ὑπὲρ λόγον,

Καὶ εὐτυχῇ τε λήβω, ἦσε, τὸν χρόνον.

Ἐπεὶ σοφὸν γε ποιμένοντα λαμβάνω

Καὶ σὺ χάριν γε, Δουκίας τῆς ἐν Μύροις,

Ἦτις νέμει μοι, ἀξιοχρεῶν κλέος,

Καὶ δῶρον ἀγνόν, σῶμα τοῦδε ποιμένος,

Ὅς τοῖς ἐορτάζουσι δόξαν ἀφθόνως,

Νέμοι πορίζων, εὐχερῇ τε τὴν τριβὸν,

Οὐλυμπίαν τε, καὶ χρόνους εὐτυχίας,

Μνεῖαν τε θείαν τῆς ἐλευσεως πάλαι

Αὐτοῦ ὧδε, κοσμεούσας τὴν πόλιν,

Καὶ νῆσον ἡμῶν Κερκύρα· εὐδαιμόνως.

Ἦν σὼζε πᾶσι σὺν τε ὧδε εὐθέως

Οἰκοῦσι πιστοῖς, καὶ σὲ ὑμνοῦσ' ἀσμένως.

Ἰδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Κατεσύναξας, τὸ κράτος θαυματόβρυτε, τοῦ λίαν θαυματουργεῖν, πάντων ἁγίων τῆς γῆς, καὶ τιμὴν ἡρίθμησας πᾶσαν οὐράνιον, καὶ ἐνίκησας, εἰς τὴν τιμὴν καὶ θαύματα, τῶν ἁγίων πᾶσαν τάξιν.

Οὐ κατέφλεξε, τοὺς παῖδας τρεῖς θεόφρονας, ἡ πάλαι κάμινος, πυρὶ γὰρ ὑπόκειται πῦρ, καὶ πῦρ μὲν τοῦ ζήλου σου ὑπάρχον μέγιστον, σὲ οὐκ ἐφθειρε, πῦρ τοῦ δεινοῦ συμπτώματος, τὸν Θεόν αἰεὶ δοξάσας.

Δόξα.

Ηλευθέρωσας, ἀδίκως μεσιτεία σου, τοῦ ξίφους ἐκ τῆς τομῆς, μέλλοντας ἀποθανεῖν, καὶ κριτὰς ἐδίδαξας κρίσιν οὐράνιον, καὶ τὸ δίκαιον καὶ ἀδυνάτοις νέμεσθαι, εἰς Θεοῦ τρισσοῦ τὴν δόξαν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπόστασιν, τοῦ λόγου σὺ ἐβάστασας ἐν τῇ νη-

δύι σου, μὴ διαστᾶσαν ἀγνή, τῆς ἀγίας φύσεως πάντῃ Θεότητος, καὶ ἐκύησας, τὸ πλήρωμα Θεότητος, ἐν βροτοῦ μορφῇ ἀγία.

Ἰδὼν ἡ Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ

Κράζας Ἀβραάμ. ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁ μέγας πατὴρ Πατέρα ἔθετο, τῶν ἐθνῶν ἀκούσαντα, καὶ Θεὸν δοξάσαντα, καὶ νῦν ποιμένα ἔχρισε, Θεῖον Νικόλαον,, τὸν Κύριον ἀκούσαντα πρόφρον, καὶ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὕτως ἐτήρησε σπουδαίως, τὴν φύσιν τὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ ζωότητα, κιβωτῷ παλαιῷ ποτε, καὶ Θεῷ ὑπουργήσας, καὶ σὺ στοργὴν τῆς πίστεως φυλάττεις Ὅσιε, αἰρέσεων κυμάτων ἐξαίρων, ἄτρωτον παντοίων ἀπὸ πειρατηρίων.

Δόξα.

Δυνάμει ποτὲ θείας Τριάδος, πλωτῆρα τὴν κιβωτὸν ἡγάσθη πέλαγος· κατακλυσμοῦ ἐρρύσατο, τὸ γένος τῆς ζωότητος, σὺ δὲ κιβωτὸν ἔδρασας, πλωτῆρα θαύμασι, τῆς ζᾶλης τῶν κυμάτων ἐξάγων, τοὺς προσκαλουμένους, σὲ μακάρι ἐν κινδύνοις.

Καὶ νῦν.

Τυμνοῦται τὰ ὕλικά τῆς ὕλης, καὶ φύσις ἐὰν κανόνας τοὺς τῆς φύσεως, ἐργάζονται τεράστια, ὑπὲρ τὴν φύσιν ἄπειρα, ἀγνή αὐλὸν ἔδρασας, τὴν σάρκα θαύμασι, διέβη γὰρ θυρῶν κεκλεισμένων, τῆς σῆς γαστρὸς ὁ λόγος, Θεάνθρωπος Παρθένε.

Ἰδὼν θ'. Ἄπας γηγενής.

Ἀγγελοι τὸ σῶμα τοῦ Νικολάου, ὁρῶντες ἐμελώδησαν, πῶς ἀπὸ Μύρων προήχθη, ἐνδόξως εἰς τὴν Κέρκυραν.

Ψῆφον οὐρανοῦ, ἐδέξω Νικόλαε, καὶ εὐαγγέλιον, ἐκ

τῶν χειρῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Παρθένου τὸ ὠμοφόριον, καὶ ψηφισθεὶς Θεσπίσματος λαοῦ σου Πρόεδρος, τὸ ἥσυχον ἐδήλοισ καὶ πρᾶον, κατὰ τοῦ ποιμνίου τοῖς Παύλου νεύων λόγοις.

Ἦμνον σοι, τὸν προσφέροντά με παμμάκαρ παντοίων δεινῶν λύτρωσαι, ὅτι καρδίας τυγχάνει τόδε τεκμήριον Θεῖον.

Πόλιν τὴν εἰρκτήν, τελέσας πανάγιε, καὶ τὴν εὐσέβειαν, ἐδείλοισ τότε λαούς, ἀπήτει ὅτε σοῦ δόλος ἄψασθαι, ἐνεμεν ὥς Ἥλιος, ἀκτῖνας νόμου ἐν σταθερότητι, καὶ Κύριον δοξάζειν ἐβόας, σὺν τοῖς Κερκυραίοις τὴν πόλιν τῶν Μυρέων.

Δόξα.

Φύσις μὲν μεμερισμένη ἀδιαίρετως, Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ ἅγιον, Πνεῦμα μία Θεότης, σῶσον λαὸν παρεστῶτα

Οἶδας προσευχῆς, τὸν τόνον Πανάγιε, καὶ ταύτην ἔδρασας, εἰς τὸν ἀπάντων Θεὸν, μονάδα θείαν τὴν τρισυπόστατον, ἦρε Μαξιμιανόν, καὶ Κωνσταντῖνον, τὸν εὐσεβέστατον, τὸν κτήτορα δούς Βυζαντίου, τῇ θείᾳ Ἐκκλησίᾳ, διὰ σταυροῦ ἀστέρων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦμνον σοι ἐνεγκεῖν, ὦ Παρθένε, τολμῶμεν πᾶν τὸ πέλαγος, θῆναι ἐν λάκκῳ μικίστῳ, ὅτι Θεὸς σὲ δοξάζει.

Σὺ πολλῶν Θεῶν, διώκεις δυσέβειαν, Κόρη Θεόκλητε, καὶ ἓνα μόνον Θεόν, δοξάζειν βούλη, ὃν περ ἐκύησας, τόδε καὶ Νικόλαος, ἔφη γενέσθαι ἐν σοὶ πανάμωμε, καὶ μίαν μόνην γυναῖκα, προσκυνεῖν ἐν ἄλλαις Θεῷ ἐκλελεγμένην.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μέγαν ἀντιλήπτορα, εἰς γαῖαν, καὶ εἰς θάλασσαν, ἐπίκουρον τὸν ἐν νόσοις, καὶ βοηθὸν ἐν κινδύνοις,

χηρῶν πενήτων ἔχοντα, ὀρφανῶν ἐπιμέλειαν, δεῦτε δεχθώ-
μεν ἅπαντες, ἐρχόμενον εἰς Κέρκυραν, λύσαι δεσμούς καχεξίας.

Θεοτοκίον

Τὸ σκεῦος τὸ θεόκλητον, τὸ μέγιστον ἀπαύγασμα,
καὶ θησαυρὸν τῶν χαρίτων, Θεὸν λαβοῦσα Παρθένε, νηδυί
καὶ τοῖς αἵμασι, τοῖς ἀγνοῖς σάρκα πλέξασαν, καὶ θαυμα-
στῶς γεννήσασαν, θεάνθρωπον τὸν Σωτῆρα, δεῦτε ὑμνή-
σωμεν πάντες.

Εἰς τοὺς αἶνους. ἤχος δ'.

Ὡς γεννητὸν ἐν μάρτυσιν.

Διπλὴν χάριν ἐλάβομεν, ὅτε σῶμα κατίδομεν, Νικο-
λάου ἅπαντες, πρὸς ἡμᾶς ἐλθεῖν, καὶ τὴν Κερκύραν φυ-
λάττεσθαι, φρουρήσει τῶν Ἑνετῶν, ἵνα λήξωσι δεινῶν, τῆς
ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἃ ἐδίωξε, Νικολάου ἡ νίκη διοι-
κῆσει, Ἑνετίας, καὶ τὸ σῶμα, τέρψιν ἀπένειμε σώματι.

Τὴν ὁδὸν τὴν οὐράνιον, ἐπιδείξει Νικόλαος, ἦλθεν εἰς
τὰ Κέρκυρα, Μύρων πρὸς ἡμᾶς, καὶ πάντες τότε ἀκού-
σαντες, συνέδραμον βλέποντες, Σῶμα ἄπνουν τῇ ψυχῇ, ὅ-
περ καὶ προσεκίνησαν, νῦν λαμβάνοντες, τοῦτο πέλει τὸ
δῶρον οὐρανόθεν, προσκομίζον ἀρράβωνα, ἀθανασίας Οὐράνιον.

Τὰ πελάγη τῶν Ὠλίψεων, ἡσυχάσαι βουλόμενος, πέ-
λαγος μεσόγειον, παμμακάριστος, ἡργάσθη πάλαι εὐπλεῖν
ἡμῖν, καὶ κύματα ταραχῆς, τῆς θαλάσσης καὶ ζωῆς, ἀπε-
νέκρωσεν ἅπαντα, καὶ κατέμαθον, ναῦται πλέειν, αἰεὶ δίχρα
κινδύνων, ἄτερ Ὠλίψεων τὸν βίον, διαπερᾶν μεσιτεία σου.

Τῇ καὶ θάλασσα εἴληφον, σὸν θαυμάτων τὸ μέγεθος,
καὶ τούτων ἐπλούτισας, τὴν ὑψήλιον, διὸ τὰ ἄνω τῶν Οὐ-

ρανῶν, κατήγαγες ὕδατα, τοῦ τελέσαι Οὐρανόν, τὴν δὲ γῆν
παμμακάριστε, ἡμᾶς δ' εὐτυχεῖς, ἀπετέλεσας ὄντως διὰ
τοῦτο, ἔλευσιν τοῦ Σώματός σου, κατακοσμοῦμεν ἐν ἁσμασι.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Τῆς ἀπαθείας τὴν χαρὰν, διὰ τοὺς σοὺς ἀγῶνας, ἐν
τῇ λαμπρᾷ ὀφει, νοὶ μὲν αὐλῷ τοῦ σοῦ δεσπότη, ἐπο-
πτεῦον ἐμφανῶς, τέρπει εἰς ἀπάθειαν, καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἐλα-
φρόν, λαμβάνει τὸ Σῶμά σου. ὦν δὲ νῦν λεπτός, ψυχὴν καὶ
Σῶμα, φωστήρ ἀπελήλυθας· διὸ ἔχοντες σὲ αὐτὸν ἡμῶν προσ-
τάτην, καὶ πρόμαχον, Οὐρανῷ κηρύττομεν ὄντως ὑπάρχεις
κρατὴρ τὸν Θεὸν ὑμνῶν, φωτὸς ἐμπλεως, φύσιν ἀνέκλητος,
ἀντιδοξάζων τὸν σὲ δοξάσαντα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. ἡ Θεοτοκίον.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος.

Ὡδὴ γ'· καὶ ς'.

ΕΤΕΡΑ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΤΙΝΟΣ

Ἀκολουθία εἰς τὴν Μετάθεσιν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου
 Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου
 Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας
 τοῦ Θαυματουργοῦ

Ψαλλομένη τῇ εἰκοστῇ τοῦ Μαΐου μηνός. Ἐσπέρας ἐν
 τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ. Μετὰ τὸν προσημιακὸν
 στιχολογοῦμεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ.
 Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν
 σίχ. γ'. ἤχος β'. Οτε ἐκ τοῦ ζύλου σε

Οτε ἐπινεύσει θεϊκῇ, ἡ σεπτῇ Λειψάνων σου Οὐκὴ, μά-
 καρ Νικόλαε, ὥσπερ ὀλβὸς ἄσυλος, ἐκ γῆς ἀνέτειλεν· τότε
 κρήνην ἀνέβλυσας, μύρων ἀκένωτων, μύρων μυριπνόων τε,
 μύρων τερπόντων ψυχὰς. ὦν περ τῆς ὁσμῆς ὁσφρανθεῖσα,
 ἡ τερπνὴ Χριστοῦ Ἐκκλησία, σοῦ πανηγυρίζει τὴν Μετά-
 θεσιν.

Οτε τῶν Μυρέων ἐκ τῆς γῆς, εἰς τὴν πόλιν Βάρη μετέ-
 βη, μάκαρ Νικόλαε, Σῶμά σου τὸ ἅγιον τότε συνέβρευσεν
 ὁ λαὸς ἅπας ὕμνοις σε, προπέμποντες θείοις, καὶ σεπτῶς
 ἀπέθεντο, τῷ τοῦ Προδρόμου ναῷ. ἔνθα ἀπετέλεσας πλεῖ-
 στα, θαύματα τοῖς κάμνουσι πᾶσι, καὶ μετ' εὐλαβείας σοι
 προστρέχουσι.

Οτε μετετέθη τὸ σεπτὸν, καὶ μεμυρισμένον σου Σῶμα
 Πάτερ Νικόλαε, εἰς τὸν ναὸν τὸν ἅγιον, ὃν ὠκοδόμησε, πό-
 λις Βάρη εἰς δόξαν σου, τότε ἱαμάτων, καθ' ἐκάστην ἐβλυ-
 ζες ρεῖθρα ἀκένωτα, πάθη ἀσθενῶν διαφόρων, τῶν προσκα-
 λουμένων σε πίστει, καὶ σὲ προστρεχόντων κατακλύζοντα.

(49)

Δόξα ἤχος β'.

Οὐκ ἔφερες ἄχρι τέλους, ἄδοξος κατακεῖσθαι ἐν τῇ
 ἐρήμῳ γῇ τῶν Μυρέων, Ἱεράρχα Νικόλαε. Ὅθεν διὰ τῆς
 σῆς ἐπιφανείας τοῦ θαυματοβρύτου σου Λειψάνου, ἐκ γῆς
 λαγόνων ἀναδοθέντος, καὶ εἰς τὴν πόλιν Βάρη μετακομι-
 σθέντος, ἐνδοξος ἐγένου καὶ θαυμαστός, ὥσπερ πρότερον ἐν
 τῇ Ἀσίᾳ, οὕτως ὕστερον ἐν τῇ Εὐρώπῃ πάσῃ· μῦρα πη-
 γάζων ἐκάστοτε, καὶ θαύματα ἐνεργῶν τοῖς μετὰ πίστεως
 προσιοῦσι σοι, καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν· τῆς Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίον.

Εἰσόδος· τὸ Φῶς Ἰλαρόν. προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώ-
 ματα· ἐλέπε ὀπισθεν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν δέκα.

Εἰς τὴν Λιτὴν στιχηρὰ ἰδιόμελα ἤχος α'.

Τὸ ἀκένωτον μῦρον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῇ σῇ ψυχῇ
 ἐνοικῆσαν, Ἱεράρχα Νικόλαε, μύρῳ τῆς ἀρχιερωσύνης, ζῶν-
 τα ἐν τοῖς Μύροις σὲ ἔχρισεν, ὥσπερ ἐλαίῳ ἀγαλλιάσεως·
 Μετὰ θάνατον δὲ πάλιν, πηγὴν μυροχεύμονα τὸ ζωομύρι-
 στον σῶμά σου τῷ κόσμῳ ἀνέδειξε, μύρων αἰσθητῶν πο-
 ταμούς προχεόμενον· ὦν καὶ ἡμεῖς ὁσφρανθέντες, τὴν ἀνα-
 κομιδὴν τῶν Λειψάνων σου ἐορτάζομεν σήμερον, καὶ εἰς
 ὁσμὴν μύρων σου ἐδρόμομεν· ὅτι ὁσμὴ σου ἡδυῖα, καὶ τὰ
 ἀρώματά σου ὑπὲρ πάντα τὰ τοῦ κόσμου ἀρώματα, θερμῶς
 ἱκετεύοντες δεόμεθα, παμμακάριστε Πάτερ, πρεσβεύων ἐκτε-
 γῶς τῇ Τριάδι μὴ ἐλλείπης, ἀρεταῖς ἡδυπνόοις μυρισθῆναι,
 καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Πάλιν ἡμῖν ὁ τοῦ κόσμου προστάτης, τῶν δεομένων
 ὁ βοηθός, καὶ τῶν Χριστιανῶν ἀπάντων τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγ-
 μα καὶ ὄνομα, Νικόλαος ὁ Χριστοῦ Ἱεράρχης, ὥσπερ πρό-
 6.

τερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος, οὕτω σήμερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἔαρος ἐπεδήμησε· τὸ γὰρ ἱερώτατον αὐτοῦ καὶ πανσεβάσμιον σῶμα, ἐπιστάσια φοβερά, εἰς Ἰταλίαν μετακομίσας δι' εὐλαδῶν Τερέων, ἑορτῆς ὑπόθεσιν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ συνεκρότησε· πάντες πιστοί, παιδρῶς ὑπαντήσωμεν τῷ καλῷ ποιμένι· πρεσβεύει γὰρ αἰὲν Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ἤχος δ'.

Δεῦτε πιστοὶ ἅπαντες, τῷ τοῦ θείου Νικολάου Λειψάνῳ προσπέσωμεν, καὶ νοερῶς αὐτὸ περιπτύξωμεθα, ἵνα καὶ τὴν ἐκεῖ ἐνοικοῦσαν χάριν θεῖαν ἐπισπασώμεθα. Ἀγίων γὰρ, οὐ τὰ Λείψανα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ θῆκαι πεπληρωμέναι εἰσὶ χάριτος πνευματικῆς· λιμένες ἐν πειρασμοῖς ἀσφαλεῖς· πηγαὶ θαυμάτων διηνεκεῖς· καὶ θησαυροὶ εὐεργεσίας ἀνάλωτοι, πάντοτε κινούμενοι, καὶ μηδέποτε μειούμενοι· πρὸς αὐτὸν δὲ ὁλοφύχως βοήσωμεν. Μυροβλῦτα Νικολάε, πρέσβευε ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἡ Δέσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν στίχον, στιχ. ἤχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἡ Ἱερὰ κεφαλὴ, τὸ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγώγιον, ὁ θεὸς τῆς θειοτάτης, Ἱερωσύνης κανῶν, ὁ Ποιμὴν ὁ μέγας ὁ φανώτατος, πυρρὸς ὁ τῆς νίκης, ἐπιφερόμενος ὄνομα, ὁ δεομένοις συμπαθῶς ἐπικλόμενος, ὁ καμπτόμενος, ἀσθενῶν ταῖς δεήσεσι, ῥύστης ὁ ἐτοιμότητος, φρουρὸς ὁ σωτήριος, πᾶσι τοῖς πίστει τιμῶσι, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου, Χριστὸν καταπέμψαι, παμμαχαρίστε δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ

Χαίροις ὁ ζήλου θεοῦ πλησθεῖς, ἀπαγωγῆς τε πονηρᾶς

λυτρώσάμενος, ἀδίκως μέλλοντας θνήσκειν, ἀπιστάσια φρικτῇ, καὶ ταῖς δι' ὀνείρων προσφοιτήσεσι, πηγῇ ἢ πηγάζουσα, ἐν τοῖς Μύροις Νικόλαε, Μύρα πλουσίως, καὶ ψυχὰς καταρδεύουσα, τὰ δυσώδη τε τῶν παθῶν ἀπελαύνουσα. μάχαιρα τὰ ζιζάνια, τῆς πλάνης ἐκτέμνουσα, πτύον λιχμίζον Ἀρείου, τὰ ἀχυρώδη διδάγματα. Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Ολος χαροποιὸς καὶ τερπνός, ὅλος εὐώδεις, ὅλος εὐλ-
θων ἐν χάριτι, ἐκ τάφου νῦν μετετέθης, ὥσπερ νυμφίος
παιδρῶς, ἐκ παστοῦ ὠραίου ἐξερχόμενος, παμμαχαρ Νικό-
λαε, διασώζων τὰ σήμαντρα, ἐν σοῖς Λειψάνοις, ἀγιότη-
τος ἅπαντα, τὸ ἡδύπνοον, τὴν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν. μά-
λιστα δὲ τὰ θαύματα, τοῖς κάμνουσιν ἅπασιν, ἀφθονωτάτως
προχέεις, πάθη ποικίλα ἰώμενος, Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα· ἤχος δ'.

Η τοῦ ἁγίου Πνεύματος ζωοπάροχος χάρις, τῇ
σῇ ψυχῇ ἐνοικήσασα, Ἱεράρχα Νικόλαε, πολλὰ δι' αὐ-
τῆς καὶ πρὸς τὸ συνημμένον σῶμά σου διεβίβασε, τοῦ
θεοῦ κάλλους αὐτῆς τὰ τεκμήρια, ὅλον σε ψυχὴν καὶ
σῶμα ναὸν ἑαυτῆς, κατασκευάσασα ἅγιον· διὸ καὶ με-
τὰ θάνατον, τῆς ψυχῆς σου χωρισθείσης ἀπὸ τοῦ σώ-
ματος, ἀχώριστος αὕτη τῶν ἀμφοτέρων διαμεμένηκε· τὴν
μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανοῖς μέτοχον τῆς μακαρίας δόξης ἐργα-
σαμένη, τὸ δὲ σῶμα ἀδιάφθορον ἐν τάφῳ συντηρήσασα, καὶ
κρήνην μύρων καὶ θαυμάτων ὑπερφῶν, καθ' ἐκάστην ὑπο-
δεικνύουσα· Ὡ δόξης ἀχραιφνοῦς, ἧς περ ἡξίωσαι θεομακά-
ριστε πάτερ! Διὸ αἰτησαὶ πρεσβείαις σου, καὶ ἡμῶν χαρι-
τωθῆναι ψυχὰς καὶ τὰ σώματα.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ἥ ἔχ παντοίων κινδύνων.
τροπάριον ἤχος δ'.

Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς.

Καθάπερ ἥλιος ἐφάνη τῇ κτίσει, ἡ σεβασμία Ἱεράρχα ἡμέρα, τῶν ἱερῶν Λειψάνων σου τῆς ἀνακομιδῆς, σκότος ἐκδιώκουσα, ταῖς ἐνθέοις ἀκτίσι πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἐκ τῶν σὲ εὐφημούντων, καὶ ἐκδοούντων πίστει σοι θερμῇ χαίροις προστάτα τοῦ κόσμου Νικόλαε.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ἥ τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον.
Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, κάθισμα
ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ο βίος σου λαμπρὸς, καὶ θεάρεστος ὥφθη, τὸ τέλος ἱερὸν καὶ μακάριον ὄντως· τῶν θείων δὲ Λειψάνων σου, ἡ μετὰθεσις γέγονε, μεγαλόδοξος, καὶ θαυμασία ἐν κόσμῳ, Ἱεράτατε, καὶ Ἀγιώτατε πάτερ, ἦν πόθῳ ἐορτάζομεν.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ἥ τόδε· Ὅμοιον.

Μαρία ἡ τὰς τρεῖς, ἀνηκούστους ἑνώσεις, ἐνώσατα φρικτῶς, παρθενίαν καὶ τόκον, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, πίστιν τε καὶ πιστεύουσαν, τοῖς ξενίζουσι, τούτοις καρδίαν ἀνθρώπου, ἡμᾶς ἔνωσον, τῇ τοῦ Υἱοῦ σου ἀγάπῃ, καὶ σῶσον πρεσβεΐαις σου.

Μετὰ τὴν β'. στιχολ. κάθισμα.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Η σεπτὴ Μετάθεσις, τῶν ἱερῶν σου Λειψάνων, ἐορτῆς ὑπόθεσις, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, γέγονε μάκαρ Νικόλαε, ἦν συνελθόντες τιμῶμεν ἐν ἁσμασι.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ἥ τὸ παρὸν.

Προστασία ἄμαχε τῶν θλιβομένων, καὶ πρεσβεΐα πρό-

χειρος, τῶν πεποιθότων ἐπὶ σοί, ἐκ τῶν κινδύνων με λύτρωσαι, μὴ ὑπερίδῃς τὸν δούλον σου Δέσποινα.

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον κάθισμα ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῖς μύροις Λειψάνων σου, τοῖς μυριπνόις σοφέ, μυρίζων Νικόλαε, τοὺς εὐφημοῦντας ἡμᾶς, τῶν μύρων σου Ἁγίε, κρήνην μυροβλητοῦσαν, καὶ ναοὺς σεπτοὺς δεῖξον, ὅλους μεμυρισμένους, ἀρετῶν θείῳ μύρῳ Χριστὸν φέροντας ἔνδον, μύρον ἀκένωτον.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ἥ τὸ παρὸν. Ὅμοιον

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία πανάμωμε, λύσον τὰς περιστάσεις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· σύντριψον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, Πάναγγε κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ ἀναβαθμοί. τὸ α. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος. στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ.
Τὸ πᾶν πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτόν.

Ὁ Ν. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ελέησόν με ὁ Θεός. Ἰδιόμελον ἤχος πλ. β'.

Σήμερον ἔαρ διπλοῦν τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε· τῷ γὰρ αἰσθητῷ ἔαρ, ὡς ἄλλο ἔαρ νοητὸν ἀνέτειλεν, ἡ θαυμαστὴ καὶ παράδοξος Μετάθεσις τῶν Λειψάνων τοῦ Ἱεράρχου. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, τὰ τῶν ἁσμάτων ἄνθη δρεψάμενοι, ταῦτα καταρρόδισωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῆς Ἐω ἀστήρ, καὶ τῆς Δύσεως Λαμπτήρ, καὶ τοὺς οἰκουμένης φωστήρ ἀειλαμπέ-

στάτος· μὴ ἐλλείπῃς πρέσβευων ὑπὲρ ἡμῶν Ἁγίε Νικόλαε.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, εἰ τύχει· εἰ δὲ μὴ, τῆς Θεοτόκου.

Εἶπα τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ὡδὴ α. ἤχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς ἐμπαθοῦς διανοίας μου, καὶ λόγον μοι ἐμπνευσον, μάκαρ Νικόλαε, τῇ δοθείσῃ σοι χάριτι ἐκ Κυρίου, ὅπως τῶν Λειψάνων σου μέλψω τὴν εὐρεσιν.

Ως Ἥλιος μέγιστος ἐξ οὐρανῶν ἄκρου ὥρμησας, Ἐώς Νικόλαε, καὶ Δύσιν ἐφθασας, μετὰ θάνατον, τοῖς θαύμασι φωτίζων, πᾶσαν τὴν περίγειον, λήξιν πανεύφημε.

Ως νίκη ἐπώνυμος, πάντα τὰ πάθη νενίκηκας· διὰ μύρο κέχρισαι, ὡς βασιλεὺς τῶν παθῶν, παμμακάριστε· ὅθεν καμὲ τὰ πάθη, νικᾷν ἐνδυνάμωσον, θείας πρεσβείας σου.

Θεοτοκίον.

Τοῦ λόγου γεννήτρια, σὲ Θεοτόκε· κηρύττομεν· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, κατὰ ἀλήθειαν, γνωριζόμενον, μιᾷ ἐν ὑποστάσει, καὶ δύο ἐν φύσει· πάναγνε Δέσποινα.

Καταβασία, τῆς Ἑορτῆς, ἢ Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ γ'. Τους σούς ὑμολόγους.

Επέστη Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡμέρα ἐόρτιος σαφῶς, ἢ τῶν σεπτῶν Λειψάνων σου, Μετάθεσις· μακάρις διὸ πιστῶν τὸ πλήρωμα σὲ συνελθόντες· γεραίρομεν.

Ιδοὺ σοι καὶ δεύτερον ἐφάνη, λαὸς τοῦ Κυρίου· οἱ θερμοὶ, προστάτης σου Νικόλαος, εὐωδιάζων· μύροις σε· οἱ Παράδεισου εὐπνοῖαν ποθοῦντες· δεῦτε· ὁσφράνθητε.

Ψαλμοὺς τε καὶ ὕμνοις σου γεραίρει, Λειψάνων Μετάθεσιν σεπτὴν, Νικόλαε μακάριε, Ἐὼα καὶ Ἑσπέριος· τὴν μὲν γὰρ ζῶν ἐδόξασας, τὴν δὲ θανῶν εὐηργέτησας.

Θεοτοκίον.

Απείρανδρε Κόρη Πανάγια, Θεὸς μὲν τὸ βρέφος σου ἐστὶ· σὺ δὲ Παρθένος ἔμεινας, πάλιν καὶ μετὰ γέννησιν· τὸ μείζον τούτου ἕτερον, ἢ κτίσις τεθέαται.

Κάθισμα ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῶν Λειψάνων σου θήκη ἡ Ἱερά, Ἱατρεῖον ἐδείχθη Πνευματικόν· ὕδωρ γὰρ νεκρέγγετον, ἀμβροσίας τοῦ νέκταρος· τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας, βυὲν τὸ οὐράνιον, μάννα ἢ κολυμβήθρα, τὰ μῦρα προχέουσα, τοῦ Σιλωάμ ἢ κρήνη· τῆς καρύας ὁ κῆπος· τὸ φρέαρ ζῶντος ὕδατος, ἐκ Λιβάνου προρρέοντος· διὰ τοῦτο βοῶμεν σοι· χάρισαι ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχα, τούτων τὰς ποιότητας, τοῖς εὐφημοῦσι Λειψάνων τῶν σῶν τὴν Μετάθεσιν.

Δόξα· τὸ αὐτό. Καὶ νῦν· τῆς Ἑορτῆς, ἢ τὸ παρὸν ὁμοιον.

Ηλιόμορφον ἄρμα τὸ τοῦ Λαβίδ. Πορφυρόστρωτος κλίνη τοῦ Σολομῶν· τόμος Θεοχάρακτος, Ἡσαίου καὶ ἔμφυχος Σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως, καὶ τεῖχος ἀδάμαντος· σὺ τοῦ Ἀμὼς ὑπάρχεις, λυχνία χρυσήλατος, ἢ τοῦ Ζαχαρίου· Δανιὴλ τε τὸ ὄρος. Πυξίον κροκόλευκον, Ἀββακούμ· καὶ τὸ ἐξοχον, Προφητῶν περιήχημα. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει τὸν Πανάγιον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Νόμοι καταλύονται οἱ φυσικοὶ, ἐπὶ σοὶ παμμάκαρ Νικόλαε· τὸ σὸν γὰρ σῶμα, κρεῖττον φαίνεται φθορᾶς, θαύματα ἐργαζόμενον, καὶ ὁσμὴν ἐκπέμπων Οὐράνιον.

Ως φιλοστοργότατος πάντων πατὴρ, τῶν πιστῶν Νικόλαε γέγονας· οὓς γὰρ ἡλέεις ἐν τῷ βίῳ περιῶν, τούτους καὶ μετὰ θάνατον, εὖ ποιῶν οὐ παύῃ τοῖς θαύμασι.

Νέα ὥσπερ ἄλλα ὅσα Ἰωσήφ, Ἱερεὺς καὶ κληρὸς σὸν Λεῖψανον, ἐκ τῆς Λυκίας μετεκόμισαν σεπτῶς, εἰς Ἰταλίαν ἄπειρα, θαύματα αὐτοῖς ἐργασάμενον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου ἀποκάθαρσεν ῥύπον ψυχῆς, ὕλην τῶν παθῶν μου κατάφλεξον. ἄνθρακος θεοῦ πυράγρα μυστικῇ. ἵνα νοὶ ἀύλῳ σε ἀνυμνολογῶ τὴν πολυύμνητον.

Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ο μέγιστος πρόμαχος χριστιανῶν Νικόλαε, πάντας συγκαλεῖ τοὺς φιλεόρτους, πανηγυρίσαι τὴν τῶν Λειψάνων αὐτοῦ, ἔνδοξον καὶ θείαν ὑπαντήν, ἥνπερ ὁ Χριστῶνυμος, λαὸς τοῦ Βάρη ἐκρότησεν.

Υψωθεν ἐπίβλεψον τοὺς δούλους σου Νικόλαε, ἡμᾶς τοὺς ἐκ πόθου εὐφημοῦντας, θείων Λειψάνων σου τὴν μετὰθεσιν, καὶ τὸν τῶν παισμάτων ἱλασμόν, αἰτῆσαι δεόμεθα, ταῖς θερμαῖς σου δεήσεσι.

Τῶν μύρων τὰ ρεύματα, ὡς ἐξ Ἑδὲμ πηγάζοντα, τοῦ θαυματοβρύτου σου Λειψάνου, ἅπαν ποτίζει τῆς γῆς τὸ

πρόσωπον, καὶ εὐωδιάζει τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν τιμῶντων-
σε, Ἱεράρχα Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Η σύλληψις ἄσπορος, ἡ γέννησις ἀλόχευτος, ἡ κυφορία ἀνωτέρα, κόπου καὶ βάρους γέγονε Πάναγνε· Ὡ τῶν τεραστίων τῶν καινῶν! ποῖος νοῦς ἀγγέλων τε καὶ βροτῶν οὐκ ἐξίσταται.

Ὡδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Νοὶ σου πάτερ Νικόλαε, ἐν πώλῳ συνευφραίνονται τάγματα, θείων δυνάμεων· ἡμεῖς σαρκὸς δὲ οἱ δέσμιοι, ἐν γῇ σῶμά σου ἔχοντες ἀγαλλόμεθα.

Αγίου πνεύματος γέγονας, τερπνὸν κατοικητήριον ἁγίε, ψυχῇ καὶ σώματι· καὶ μαρτυρεῖ τὸ λεγόμενον, τὰ ἐκ τοῦ σοῦ Λειψάνου μύρα πηγάζοντα.

Ναὐ καὶνῷ κατατίθεται, τὸ σῶμά σου παμμάκαρ Νικόλαε, ὃν σοὶ ἀνήγειρε, πόλις τοῦ Βάρη λαμπρότατον, τὸ πλῆθος θεωροῦσα τῶν θαυμασιῶν σου

Θεοτοκίον

Εκπλήττει πάναγνε Δέσποινα, ἀγγέλων καὶ βροτῶν τὴν διάνοιαν, τὸ ξένον θαῦμά σου· Σὺ γὰρ τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ξένον ἐγέννησας.

Κοντάκιον. Ἡ παρθένος σήμερον.

Τὴν Ἑῶν ἡύφρανας, ἐν τῇ ζωῇ σου παμμάκαρ, καὶ τὴν Δύσιν ἡύγασας, τοῖς Ἱεροῖς σου Λειψάνοις· ἅπασαν τὴν οἰκουμένην περιλαμβάνεις, θαύμασι, καὶ ταχυδρόμοις ἐπι-

στασίαις· διὰ τοῦτο συνελθόντες, σέ εὐφημοῦμεν Πάτερ Νικόλαε.

Ὁ οἶκος.

Πολλοῖς καὶ ποικίλοις χαρίσμασιν ἐκόσμησέ σε ὁ Κύριος, Ἱεράρχα παμμέγιστε, καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, καὶ μετὰ θάνατον· δι' ὀπτασίας φορικτῆς ἀπὸ τῆς Λυκίας ἐπὶ τὴν Βάρη Λειψάνα μετατιθέμενος, καὶ κρήνην μύρων αὐτὰ ἀναδείξας, θαύματά τε μυρία δι' αὐτῶν ἐργασάμενος, τοῖς οὐ προσκαλουμένοις ἐκ πίστεως· διὰ τοῦτο συνελθόντες σέ εὐφημοῦμεν, Πάτερ Νικόλαε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κ'. Ἡ Ἀνακομιδὴ, ἡ Μετακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

στιχ. Φάνης ὁ νεκρὸς σοῦ Θεόφρον τὴν Ἐω, Ἐφάνεν αὐθις καὶ Δύσιν τεραστίους.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησεν ἡμᾶς· Ἀμήν.
Ὡδὴ ζ'. οὐκ ἐλάτρευσαν,

Υποπίπτουσι Λειψάνοις τοῖς τιμίοις σου, Ὅσιων τάγματα, Ἀρχιερεῖς Ἱερεῖς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, λαοὶ καὶ πᾶσαι φυλαὶ, ἀσπαζόμενοι μετὰ ζεούσης πίστεως, καὶ σὺν φόβῳ προσκυνοῦντες.

Ρῦσαι πάσης ἐπηρείας τε καὶ θλίψεως, Πάτερ Νικόλαε, τοὺς εὐφημοῦντας πιστῶς, τῶν θείων Λειψάνων σου σεπτὴν ἀπάντησιν, καὶ ἐξάρπασον, πάσης ἐχθρῶν κακώσεως, ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν.

Επεδήμησεν ἐν κόσμῳ ἡ Μετάθεσις, σεπτῶν Λειψάνων σου, ὥς ἔαρ χαροποιὸν, θαύμασιν ὥς ἄνθεσιν εὐωδιά-

ζουσα, κτίσιν ἀπασαν, καὶ μύροις ἱλαρύνουσα, τοὺς πιστῶς αὐτὴν τιμῶντας.

Θεοτοκίον.

Σωματώσασα τὸν Λόγον τὸν ἀσώματον, Κόρη Θεόνυμφε, τοὺς ἐνσωμάτους βροτοὺς, ἀσωμάτων ἐδειξας ἀγγέλους ψάλλοντας, ὑπερύμνητε ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η' Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ.

Ινα μετὰ πόθου ἐκτελῶμεν, ἁγίων Λειψάνων σου τὴν ἐκφάνσιν, πάνσοφε Νικόλαε, πάσης παραπτώσεως, καὶ ψυχικοῦ ἐκλύτρωσαι, θανάτου Ἁγιε, κολάσεως ἡμᾶς ἀπαλάττων, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, θερμαῖς σου ἱκεσίαις.

Νέμεις τοῖς ἐν πίστει εὐφημοῦσι, σκήνους σεβασμίου σου μετάθεσιν, Ἁγιε Νικόλαε, χάριν τε καὶ ἔλεος, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ βίον ἄμεμπτον, δεήσεσι ταῖς σαῖς Ἱεράρχα, καὶ μετὰ τὸ τέλος τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης.

Σῶν ἐκ τοῦ μνήματος προῆλθε, τὸ σῶμά σου τὸ πανάγιον Νικόλαε, ὅλον ἱερώτατον, κροκοβαφεὲς λαμπρότατον, μύροις διάβροχον, ἐκπέμπον γλυκεράν εὐωδίαν, καὶ καθάπερ ρεῖθρα τὰ θαύματα πηγάζον.

Θεοτοκίον.

Τοῖς πᾶσιν ἀνέκφαντος ὁ πέλων, ἐκ σοῦ ἐπεφάνη Παναμώμητε, τοῖς βροτοῖς δι' ἄφατον ἔλεος ὡς ἄνθρωπος· ἐν τῇ ἐκφάνσει δ' ἔμεινε καὶ μετὰ ἐκφάνσιν, ὡς ἦν πρὸ τῆς ἐκφάνσεως πάλιν, οἷα Θεὸς μένων, ἀνέκφαντος τοῖς οὐσιν.

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Εχει μὲν ἡ σὴ, ψυχὴ οἰκητήριον τὰ ὑπερκόσμια, πάν-

σοφει σκηνώματα· τὸ θεῖον δέ σου σῶμα Νικόλαε, περιφανῇ καὶ μέγιστον ναὸν ἐπλούτησεν, ὃν ἡ πόλις Βάρη σοὶ ἀνῆγειρεν, εἰς μικρὰν ἀμοιβὴν τῶν θαυμάτων σου.

Φῶς τὸ τριλαμπές, ἀμέσως θεώμενος, πάτερ Νικόλαε, καὶ θεὸς γενόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκείθεν λάμψεσι τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασον, τὸν ἐν τοῖς πάθεσι, σκοτισθέντα, καὶ μετόχους ποιήσον, τῆς μερίδος τῆς σῆς ἱερώτατε.

Ωσπερ βρεφικὰ ψελλίσματα πρόσδεξαι τὸν ὕμνον Ἀγίε, ὃν προσεσηγόχαμεν, τῇ Μεταθέσει σεπτῶν Λειψάνων σου, καὶ ἀμοιβὴν αἰτούμεθα τὰς ἱκεσίας σου, ὑπὲρ πάντων, ὧν περ ἐξημάρτομεν, ἐν τῷ βίῳ καὶ λόγοις καὶ πράξεσι.

Θεοτοκίον.

Υψος οὐρανοῦ, καὶ γῆς βάθος ἄπειρον τίς ἐρμηνεύσει; Κόρη ἀειπάρθε, οὕτω τὸ ὕψος τοῦ μυστηρίου σου, πῶς νοῦς σμικρὸς δυνήσεται καὶ περιπέζιος, ἐρμηνεῦσαι, βάθος τε τὸ ἄπειρον, τῆς ἀσπόρου λοχείας σου Πάναγνε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Η πόλις Βάρη σήμερον, ἀγάλλεται κατέχουσα, τὸ Λείψανόν σου τὸ θεῖον, Νικόλαε Ἱεράρχα· καὶ σὺν αὐτῇ δὲ ἅπανσα, ἡ οἰκουμένη χαίρουσα, πανηγυρίζει ἄσμασι, τὴν φωτοφόρον ἡμέραν τῆς Μεταθέσεως τούτου.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Σοφίαν ἐνυπόστατον, καὶ λόγον ὑπερούσιον, καὶ ἱατρὸν τῶν ἀπάντων, Χριστὸν τεκοῦσα Παρθένε, τὰ ἐλκη καὶ τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια, καὶ τῆς καρδίας μου παῦσον τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.

Εἰς τοὺς Αἰνους ἱσθῶμεν στίχ. δ'. ἤχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμ.

Τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη δεῦτε συνδράμωμεν, τῇ μνήμῃ τοῦ ἐνδόξου, καὶ σεπτοῦ Νικολάου· οὗτος γὰρ καὶ αὖθις, πάντας ἡμᾶς συνεκάλεσε σήμερον, πανηγυρίσαι Λειψάνων αὐτοῦ σεπτῶν τὴν πανίερον Μετάθεσιν.

Εκ τῆς Ἑώας ἀνίσχων ὁ λαμπρὸς ἥλιος, φωτίζει πᾶσαν κτίσιν, ἀλλὰ φθάσας τὴν δύσιν, κρύπτει τὰς ἀκτῖνας· σὺ δὲ Χριστοῦ, Ἱεράρχα Νικόλαε, καὶ τὴν Ἑῶαν ἐφώτισας ἐτι ζῶν, καὶ τὴν Δύσιν τοῖς Λειψάνοις σου.

Τὸ πανσεβάσμιον σῶμα ἰδοὺ προτίθεται, τοῦ θεοῦ Νικολάου· δεῦτε ἅπαντες πίστει, προσπέσωμεν καὶ τοῦτο φόβῳ ὁμοῦ, καὶ χαρᾷ προσκυνήσωμεν, καταμυρίζοντες σώματα καὶ ψυχὰς, τοῖς τῶν μύρων αὐτοῦ ρεύμασι.

Τοῦ Ἑσαίου πληροῦται σήμερον λόγιον, καὶ γὰρ χωλοὶ πηδῶσιν, ὥσπερ ἔλαφοι πάτερ, καὶ γλῶσσα μογγιλᾶλων, ὡς ἀληθῶς, τρανὴ γίνεται σήμερον, καὶ πᾶσα νόσος σκεδάννυται ὡς καπνός, τῇ προσψαύσει τῶν Λειψάνων σου.

Δόξα ἡχος γ'.

Πάλιν ἡμῖν ὁ τοῦ κόσμου προστάτης, τῶν δεομένων ὁ βοηθός, καὶ τῶν Χριστιανῶν ἀπάντων τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, Νικόλαος ὁ Χριστοῦ Ἱεράρχης, ὥσπερ πρότερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος, οὕτω σήμερον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἔαρος ἐπεδήμησε· τὸ γὰρ ἱερώτατον αὐτοῦ καὶ πανσεβάσμιον σῶμα, ἐπιστασία φοβερά, εἰς Ἰταλίαν μεταχομίσας δι' εὐλαβῶν Ἱερέων, ἐορτῆς ὑπόθεσιν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ συνεχρότησε. Πάντες πιστοὶ, παιδρῶς ὑπαντήσωμεν τῷ καλῷ ποιμένι· Πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Αγγέλων οὐρανίων ὄντως ὑπερέχουσα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, προσάγαγε τὴν δέησιν, Παναγία τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, ὁμολογοῦντάς σε ἀληθῆ Θεοτόκον.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος

Ὁδὴ γ'. καὶ στ'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. ζήτηι Δεκεμ. 5'.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον.

Ἐγκώμια ψαλλόμενα ἐν ταῖς λιταῖς τοῦ ἐν
Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Συντεθέντα παρὰ Γερμανοῦ Καρούσου τοῦ Μοναχοῦ

Στάσις Α'. ἤχος πλ. α' πρὸς τό.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

Μακαρίζομέν σε, Ἱεράρχα Χριστοῦ, καὶ τελοῦμεν τὴν πανέορτον μνή-
μην σου, οἱ σῆς χάριτος πλουτοῦντες δωρεῶν.

Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ.

Μακαρίζομέν σε, Ἱεράρχα Χριστοῦ, σοῦ τὴν κοίμησιν τιμῶντες ἐν ἄσμα-
σι, καὶ κηρύττοντες τὰ θαύματα τὰ σά.

Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύριά σου.

Μυστολέκτα θεῖε, Ἱεράρχα Χριστοῦ, φωταγωγῆσον τὸν νοῦν μου
πρεσβείαις σου, ἵνα μέλπω σε φωναῖς μελωδικαῖς.

Τότε οὐ μὴ αἰσχυνθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν.

Νηπιόθεν ὥφθης, ἄλλος ὡς Ἀβραάμ, ὁλοψύχως σὺ τὸν νοῦν τῷ
Δεσπότη σου, θῦμα προσαγόμενος καθαρόν.

Τὰ δικαιώματά σου φυλάξω μὴ με ἐγκα.

Τῇ νηστείᾳ μέγας, σὺ ἐγένου Μωσῆς, ἐκ σπαργάνων σεαυτὸν ὀ-
πλισάμενος, καὶ τὰ βέλη διαρρήξας τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε.

Ὡσπερ ἄλλον Μῦστα, ἐν χαρᾷ Σαμουὴλ, παρ' ἐλπίδα οἱ τεκόντες
ἀνέθηκαν, σὲ τῷ δόντι ὥσπερ θῦμα Ἱερὸν.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρ.

Ὡς θερμὸς προστάτης, τῶν τελούντων ἡμῶν, ὦ Νικόλαε τὴν μνή-
μην σου σήμερον, σπεῦσον ἐξελοῦ παντοίων πειρασμῶν.

Ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω.

Χριστωνύμου μάκαρ, νίκος ὥφθης λαοῦ, ὦ Πανάγιε Νικόλαε ἅπαν-
τας, τῶν κινδύνων ἐκλυτρούμενος πιστούς.

Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ

Τίς ἐπικαλεῖται μετὰ πόθου ψυχῆς, τὸ σεπτὸν σου καὶ γλυκύτατον ὄνομα, καὶ προστάτην οὐχ εὗρίσκει σε θερμόν.

Πάροικος ἐγὼ εἰμὶ ἐν τῇ γῇ.

Πενομένων πλοῦτος, καὶ πεινῶντων τροφεύς, καὶ πατὴρ τῶν ὀρφανῶν ἀναδέδειξαι, καὶ πλεόντων ἐτοιμώτατος σωτήρ.

Περίελε ἀπ' ἐμοῦ ὄνειδος καὶ ἐξουδένωσιν.

Παῖρρσιάν ἔχων, ἱεράρχα πολλήν, πρὸς Θεὸν ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, ὦ Νικόλαε, τοῦ σώζεσθαι ἡμᾶς.

Καὶ γὰρ ἐκάθησαν Ἀρχοντες. καὶ.

Τί ὑμᾶς ταράττει, ἡ πατρὶς βουλή, ὦ νεάνιδες πατὴρ γὰρ ὀφθίσεται, ὁ Νικόλαος Παρθένων ὁ σωτήρ.

Τὰς ὁδοὺς μου ἐξήγγειλα καὶ ἐποίη . . .

Τὶ ἀδημονεῖτε οἱ ἐν θλίψει δεινῶς, βαρυνόμενοι καὶ γὰρ ὁ Νικόλαος, θλιβομένων καταφύγιον ἐστί.

Ὅδὸν δικαιομάτων σου συνέτισόν με.

Πλανωμένων ὥφθης, ὁδὴγὸς ἀπλανής, αἰχμαλώτων καὶ πενήτων βοήθεια, διὰ τοῦτο σὲ γεραίρομεν θερμῶς.

Ὅδὸν ἀδικίας ἀπόστησον ἀπ' ἐμοῦ.

Η Μυρέων πόλις, τὴν ὑψηλίον γῆν, τοῖς λευψάνοις ἐντροφῆσαι προτρέπεται, Νικολάου ἱεράρχου ἱεροῦ.

Νομοθέτησόν με Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δικαίων . . .

Ως ὑπάρχων ποιμὴν, ποιμενάρχης Χριστοῦ, πλανηθέντα με δειναῖς περιστάσεσιν, ἀνακάλεσαι πρὸς μάνδραν τὴν αὐτοῦ.

Συνέτισόν με, καὶ ἐξερευνήσω τὸν νόμον σου.

Αμαρτίας ζοφῶ, ἐσκοτίσθην τὸν νοῦν, ἀλλ' ἀνάταλόν μοι πάτερ Νικόλαε, τὸ ζοφῶδες ἐκδιώκων ἀπ' ἐμοῦ.

Ὁδήγησόν με ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου.

Αμαρτίαις πλείσταίς, ἐδουλώθην καγὼ, λύτρωσάί με πάτερ Νικόλαε, καὶ ὁδήγησον Χριστοῦ εἰς ἐντολὰς.

Στήσον τῷ δούλῳ σου τὸ λόγιόν σου.

Επιλώθην οἱμοί, ἀμαρτίαις πολλαῖς, καὶ τῷ αἵσχει τῶν πολλῶν παραπτώσεων, ἀλλὰ πρόφρασον καὶ σῶσον ἐξ αὐτῶν.

Ἰδοὺ ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου.

Ω παμμάκαρ σπεῦσον, πάρεσο βοηθός, ἐκλυτρούμενος ἡμᾶς περιστάσεων, καὶ παντοίων ἀλγεινῶν καὶ δυσχερῶν.

Καὶ μὴ περιέλῃς ἐκ τοῦ στόματός σου . . .

Ω παμμάκαρ σπεῦσον, ἐξελεσθαι ἡμᾶς, νοητῆς καὶ αἰσθητῆς τοῦ ἀλάστορος, ἐπηρείας καὶ κακώσεως δεινῆς.

Καὶ ἐπορεύομην ἐν πλατυσμῷ.

Οἱ ἐξ ἄλλοτριᾶς, τῶν Λειψάνων τῶν σῶν, χάριν προσκυνήσεως ἤ-ξαντες, εὗρον σ' ἐτοιμώτατον βοηθόν.

Ἐμνήσθην τῶν κριμάτων σου ἀπ' αἰῶνος.

Φεῦ τῆς πονηρίας, τοῦ κακίστου ἐχθροῦ, μορφωθεὶς εἰς σχῆμα γὰρ γυναικὸς, τοὺς φοιτῶντας ἐξηπάτησε πρὸς σέ.

Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμαρτωλῶν.

Χοροστάτας Μάκαρ, ὑμνωδίας τῆς σῆς, διαφύλαττε Νικόλαε μέγιστε, τοῦ ἄει ὑμνεῖν σε πανευλαβῶς.

Ψαλτὰ ἦσαν μοι τὰ δικαιώματά σου.

Εἰσπίμει σε Μάκαρ, ἐν καιρῷ πειρασμῶν, κραταιὰν καταφυγὴν καὶ ἀντίληψιν, κεκτημένον παῖρρσιάν πρὸς Χριστόν.

Ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτοῦ . . .

Νῦν ὀκλάζων Μάκαρ, ἐκζητῶσοι θερμῶς, τὴν ταχεῖαν καὶ θερμὴν σου ἀντίληψιν, κεκτημένον παῖρρσιάν πρὸς Χριστόν.

Ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπείνωσάς με.

Τίς ἐχαριθιμῆσει, σὼν θαυμάτων πληθύν, ἅπερ ἐκτελεῖς ὦ Νικόλαε, δοξασθέντος σου λαμπρῶς παρὰ Χριστοῦ.

Ἀγαθός μοι ὁ νόμος σου ὑπὲρ χιλιάδας.

Τὸν ποιήσαντά σοι, τὴν παρῶσαν ὥδην, παμμακάριστε Νικόλαε, φύλαττε, ἐκ παντοίων συμφορῶν καὶ δυσχερῶν.

Δέξα.

Ω Τριάς Θεέ μου, εἰ καὶ μὴ ἱκανός, ἀνυμνεῖν σε ὁμῶς φόβῳ
κραυγάζω σοι, ἵλεως γενοῦ μοι τῷ οἰκτροῦ.

Καὶ νῦν.

Ω Παρθενόμητορ, μὴ παρίδῃς καὶ ἐμὲ, τὸν περικυκλούμενον πά-
θεσιν, ἀλλὰ πρόφθασον καὶ ῥῦσαι ἐξ αὐτῶν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε Ἱεράρχα Χριστοῦ καὶ τελοῦμεν τὴν πανέορτον
μνήμην σου, οἱ σῆς χάριτος πλουτοῦντες δωρεῶν.

ΣΤΑΣΙΣ Β'.

Ἄξιον ἐστίν, ὦ Νικόλαε σὲ μακαρίζειν, τοὺς ἀδίκως θνήσκειν γὰρ
ἔσωσας, στρατηλάτας δι' ἀπειλῆς.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με.

Ἄλλος Ἡλιοῦ, ὦ Νικόλαε σὺ ἀνεφάνης, τοῦ Ἀρείου γὰρ μανίαν
ἐνέπρησας, ὡς ἐκεῖνος στρατηλάτας ἀσεβεῖς.

Γενηθῆτω δὴ τὸ ἔλεος σου τοῦ...

Τλεων ἡμῖν, ποιεῖ τὸν Χριστὸν εὐχαῖς σου, καὶ τῶν δυσχερῶν ἡ-
μᾶς ἐλευθέρωσον. καὶ τὰ πάθη καταπραΰνον ἡμῶν.

Πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια.

Ἀρρήτον σὺ εἶ, καταφύγιον ἐν περιστάσει, τοῖς ἐξαιτουμένοις Νι-
κόλαε, καὶ λιμὴν ἐν ζάλῃ τῶν πειρασμῶν.

Κατὰ τὸ ἔλεός σου ζῆσόν με.

Μάκαρ ἐν εἰρκτῇ, κατατέθεισαι ἀλλὰ Δεσπότης, μετὰ τῆς Μητρὸς
σοι ὁπτάνεται, καὶ ἀρρήτου σε ἐνέπλησε χαρμονῆς.

Ἐθελίωσας τὴν γῆν καὶ διαμενεῖ.

Δίκαιοι σαφῶς, εἰς αἰῶνα ζήσονται καὶ οὐ θανοῦνται, ὅθεν μετ'
αὐτῶν ὦ Νικόλαε, ἀναπέπαυσαι σκηνῇ τῇ θαυμαστῇ.

Ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ.

Εδυσ μὲν εἰς γῆν, τὰ οὐράνια οἰκεῖς δὲ Μάκαρ, ὡς Ὁρθοδοξίας
δὲ πρόμαχος, καὶ Χριστοῦ τῆς ποιμνῆς φύλαξ πιστός.

Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάβομαι τῶν.

Μύρω νοητῷ ἔχρισέ σε ὧτως Ἱεράρχα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας κήρυ-
κα ἔδειξεν, ὁ προβλέπων τὰ πάντα καὶ διοικῶν.

Ὡς ἡγάπησα τὸν νόμον σου...

Νίκην κατ' ἐχθρῶν, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων δίδου, ὦ Νικόλαε παμ-
μάκαρ τοῖς δούλοις σου, τοῖς τιμῶσι σε ἐκ πόθου πανευλαβῶς.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα.

Ωρθος βασιλεῖ, ἐν ὀνειράτι σὺν Ἀβλαδίφ, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐλύ-
τρωσας, ἐκ τῆς καταδίκης τῆς σφαλερᾶς.

Ὡς γλυκεία τῷ

Μέγας ἀρέωγός, καὶ θερμοτάτος ὤφθης προστάτης, οἰκουμένης δι-
αθίων τὰ πέρατα, καὶ πλουτίζων πάντας σαῖς δωρεαῖς.

Αὐχός τοῖς ποσὶ μου ὁ Νόμος σου.

Τάλαντον σοφῆ, ὃ ἐνεπιστεύθη σοὶ ὁ Πλάστης, τοῦτο σὺ πιστῶς προ-
ρεπνύξῃσας, καὶ ἀπέλαβες πλουσίαν τὴν ἀμοιβήν.

Ἡ Ψυχὴ μου ἐν ταῖς χερσὶ σου . .

Νίκην κατ' ἐχθρῶν, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων δίδου, ὦ Νικόλας
παμμάκαρ θαυματουργέ, σὺ εἰ τὸ νίκος τοῦ σου Λαοῦ.

Ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου.

Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, ἀνυμνήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, ἐν ἐπιταφίοις ὕμνοις
ἡεραίροντες, καὶ κηρύττοντες τὰ θαύματα τὰ σά.

Παρανόμους ἐμίσησα τὸν δὲ νόμον σου . .

Εγνώ σε ἡ γῆ, καὶ κηρύττει σε τὸν Μυροβλύτην, ἐρύσιν τῶν
θαυμάτων ὑπάρχοντα, καὶ εὐφραίνοντα καρδίας τῶν πιστῶν.

Ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας . .

Ὡσπερ ποταμὸς, ἀντὶ νάματος θαύματα ἐρύει, ἡ θεία σωρὸς τῶν
λειψάνων σου, μάκαρ καταρδεύων πάντας πιστοὺς.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον . .

Δεῦτε εὐλαβῶς, καταστέψωμεν ἐν ἐγκωμίοις, τὸν πνευματικῶς τοῖς
πᾶσι προφθάνοντα, καὶ τὴν αἵτησιν παρέχοντα πιστοῖς.

Δούλος σου εἰμὶ ἐγὼ συνέτισόν με.

Πέτρα ἀβράγης, καὶ κρηπίς ἐδείχθης εὐσεβείας, νῦν οὖν με στε-
ρέωσον Ἄγιε, τὸν κλονούμενον ταῖς αὔραις τῶν παθῶν.

Θαυμαστὰ τὰ μαρτύριά σου . .

Πάντες οἱ πιστοὶ, μακαρίζομέν σε Ἱεράρχα. ὡς τῶν εὐσεβούντων
ὑπέρμαχον, καὶ πηγὴν θαυμάτων ἀνελλειπῇ.

Τὸ στόμα μου ἤνοιξα καὶ ἔλη . .

Δέχοιο σοφῆ, τὸν μικρόν μου τοῦτον πόνον, ὥσπερ ὁ Δεσπότης
χήρας ἐδέξατο, πενιχρὰς λεπτὰ τὰ δῶα ταπεινά.

Δόξα.

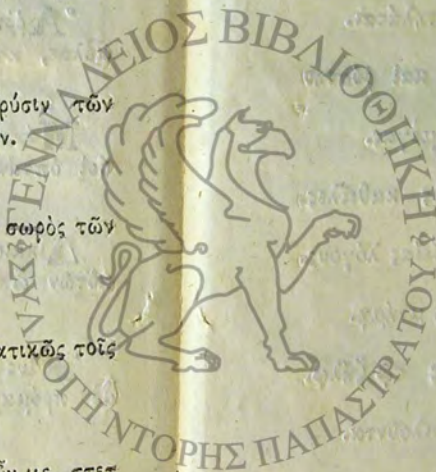
Ἀναρχε Τριάς, σοὶ λατρεύομεν τῇ πανταίᾳ καὶ δημιουργῶν σε
γινώσκομεν, καὶ Θεὸν δοξάζομεν τοῦ Παντός.

Καὶ νῦν.

Πρόφθασον Ἀγνή, Μαριάμ Παρθενομῆτορ Κόρη, τῶν ἀμαρτωλῶν
καταφύγιον, καὶ βῦσαι με χειρῶν τοῦ πονηροῦ.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Ἀξιον ἐστίν. ὦ Νικόλαε σὲ μακαρίζειν, τοὺς ἀδίκως θνήσκειν γὰρ
ἔσωσας, πάλαι στρατηλάτας ὑπερφυῶς

ΣΤΑΣΙΣ Γ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Χριστοῦ τὸν ἱεράρχην.
 Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλεησόν με.
Εκκλησία πᾶσα, χαίρει Ὁρθοδόξων, Νικόλαε σὴ μνήμην.
 Τὰ δικαιώματά μου κατεύθυνον κατὰ
Ορεξὸν μοι χεῖρα, τῷ καταπονόμενῳ τῷ βάρει ἁμαρτίας.
 Αὐτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας.
Νικόλαον τὸν μέγαν, τὸ καύχημα τοῦ κόσμου, ὑμνήσωμεν προθύμως.
 Δίκαιος εἶ κύριε καὶ εὐθεὶς αἱ κρίσεις σου.
Νικόλαον τὸν μέγαν, λιμένα τῶν πλεόντων, αἰνέσωμεν συμφώνως.
 Πεπυρωμένον τὸ Δογιὸν σου.
Ως ἔχων παρόρησιαν, πρὸς τὸν Χριστὸν δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν παμ-
 μάκαρ.

Ἡ δικαιοσύνη δικαιοσύνη εἰς.
Εὐροσάν σε ῥύστην, ἐν ὥρᾳ καταδίκης, οἱ πάλαι στατηλάται.
 Ἐκέκραξά σοι.
Εὐροίμ' σε Μάκαρ, καὶ γὰρ ἐν τοῖς κινδύνοις, ὑπέρμαχον καὶ ῥύστην
 Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον Κύριε.
Εν πόλει Νικαέων, ὑπέρμαχος ἐδείχθης, ὀρθοδόξιας μεγάλης.
 Ἐγγὺς εἶ Κύριε καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ σου.
Εὐρόντησας ἐνθέως, ὀρθοδόξιας λόγον, καὶ τοὺς ἐχθροὺς καθεῖλες.
 Ἰδε τὴν ταπείνωσίν μου εἰς.
Επίγησεν ἡ πλάνη, τρανῶς σου ἐκδοῶντος, τῆς Εὐσεβείας λόγους.
 Εἶδον ἀσεβοῦντας καὶ ἐξετηκόμην.
Αρχιερέων δῆμοι, σκιρτῶσι χαρμολύπῃ, Νικόλαε σὴ μνήμη.
 Ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια.
Τὴν βλάσφημον Ἀρείου, κατήσχυνας μανίαν, τῆς πίστεως τῷ ζήλῳ.
 Ἀρχόντες κατεδίωξάν με δωρεάν.
Εξέστησεν ὁ ἀναξ, ἰδὼν σε ἐν ὀνείροις, αὐτὸν προσαπειλοῦντα.
 Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε.
Αβλάβιος ἰδὼν σε, τῷ φόβῳ συνεσχέθη, καὶ ᾔτει σοι συγγνώμην.
 Ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς.
Οἱ ἐν δεσμοῖς δὲ ὄντες, ἠγάλλοντο σκιρτῶντες, ἀθῶοι στρατηλάται.
 Εἰρήνῃ πολλῇ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου.
Μυρέων τὸν ποιμένα, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, κροτήσωμεν ἐν
 ὕμνοις.
Εν γὰρ τε καὶ θαλάσῃ, θαυμάτων σου τὰ πλήθη, τίς ἀριθμήσει
 Πάτερ.

Ἐγγύσάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου.
Ανέτειλας τοῖς πᾶσι, ὡς ἥλιος ἐν κόσμῳ, φαειρύνων τοὺς ἐν σκότει.
 Εἰσέλθει τὸ ἀξίωμα μου ἐνώπιόν σου.
Πιστοῦ λαοῦ ἐδείχθης, Νικόλαε τὸ νίκος, καὶ ἱερέων κλέος.
 Ἐξερεύσαντο τὰ χεῖλη μου ὕμνον.
Ως πάλαι στρατηλάτας, ἐρρύσω καταδίκης, οὕτω καὶ κινδύνων.
 Φθέγγετο ἡ γλῶσσα μου τὰ λόγια σου.
Δέχου τὰς δεήσεις, τῶν σὲ ὑμνούντων Μάκαρ, Θεράπων τοῦ Κυρίου.
 Γενηθήτω ἡ χεὶρ σου τοῦ σῶσαι με.
Καὶ ζῶν καὶ μετὰ πότμον, μεγάλως ἐδοξάσθης, ἐν θαύμασι τρισμάκαρ.
 Ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου.
Οταν παραστῶμεν, βήματι Κυρίου, εὐροίμ' σε Πρόστάτην.
 Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε
Ζῆς καὶ μετὰ τέλος, ὦ Θεόφρον Πάτερ, Νικόλαε τρισμάκαρ.
 Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός.
Γένος βροτῶν ἀγάλλου, κέκτησαι γὰρ προστάτην, Νικόλαον τὸν μέγαν.
 Ζήτησον τὸν δούλον σου ὅτι
Ως χήρα σοι προσάγω, λεπτά τὰ δύο ὕμνον, τοῦτον μοι ὦ Παμ-
 μάκαρ.
 Δόξα.
Τριὰς Θεὸς τῶν ὅλων, καί μοι τῷ σῷ ἱκέτη, ἔλαθι ὡς Οἰκτίρμων.
 Καὶ νῦν.
Παρθένε Θεοτόκε, καί μοι τὸν σὸν ἱκέτην ἐλέησον βοῶ σοι.
 Καὶ εὐθὺς τὰ Εὐλογητάρια ὁ ἁ. Χορὸς πρὸς τὸ
 Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος.
 Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, διδάξόν με τὸν ἱεράρχην μέλψαι.
Τῶν Μυρέων τὰ πλήθη, φιλεόρτων τὰ στίφη, εὐλαβῶς ἀθροισθέν-
 τα, Νικολάου τῇ Σοφῷ, τοῦ σοφοῦ ἱεράρχου, πόθῳ τὴν αὐτοῦ μνή-
 μιν ἀναμέλπουσι, καὶ τὰ θαύματα αὐτοῦ ἀνακηρύττουσι.
 Εὐλογητὸς εἶ Κύριε διδάξόν με τὸν ἱεράρχην μέλψαι.
Τίς προστρέχων εὐλαβῶς σὺν δάκρυσιν, ὦ Νικόλαε, σὴ σκέπη οὐ
 λαμβάνει, ἐν τῷ τάχει ἄνεσιν, τὴν προσήκουσαν αὐτοῦ τῷ πάθει; ὅθεν
 καὶ ἡμᾶς πόθῳ τοὺς τιμῶντάς σε, διαφύλαττε ἀπτήμονας θλίψεων.
 Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, διδάξόν με Νικόλαον αἰνέσαι.
Αἴαν θερμῶς, ἀνεφάνης πρόμαχος, σὺ Νικόλαε Ὁρθοδόξιας, τοῦ
 Ἀρείου κατὰ γῆς γὰρ ἔρριψας τὸ θράσος, στήσας τοῖς πιστοῖς, τρόποι-
 ον ἀκράδαντον, εὐσεβείας ἀληθοῦς τε καὶ πίστεως.
 Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, διδάξόν με Νικόλαον αἰνέσαι.
Εκκλησία νῦν πᾶσα Ὁρθοδόξων συγχαίρει, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου μά-

καρ ἐνηχοῦσα, θαύματα τὰ σά, ὑπὲρ ψάμμον γάρ πέλλει, τοῖς μετὰ
θερμῶς πίστεως προστρέγουσι, τῇ σῇ σκέπῃ ἐνδοξε Νικόλαε.

Εὐλογητός εἰ Κύριε, διδοζόν με τὸν Ἱεράρχην μέλψαι.

Νηπιόθεν ἡ χάρις, σοὶ ἐσκήνωσεν ὄντως ἐκ θηλῆς τῆς μητρὸς σου,
οὐ μετεῖχες τροφῆς γάρ, ἐν καιρῷ τῆς νηστείας, καὶ συναΐξῃσιν θεῖς, πί-
στεως τῷ γάλακτι, ἐν τῷ κόσμῳ ἔλαμψας φῶς Οὐράνιον.

Εὐλογητός εἰ Κύριε, διδοζόν με τὸν Ἱεράρχην μέλψαι.

Θεῖα ψήφω, ὁ δῆμος τῶν Μυρέων ἐκλέγει, ὁμοφώνως σε Μάκαρ,
εἰς ποιμένα ἀληθῆ λογικῶν σε προβάτων, ὅθεν καὶ αὐτὸς τὸν Χρισ-
τὸν μιμούμενος, τὴν ψυχὴν σου ἔθυσας ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου.

Δόξα.

Προσκυνούμεν Πατέρα, καὶ συνάναρχον Λόγον, κοῖ Πανάγιον Πνεῦ-
μα, Τρισηλίου Οὐσίας ἀδιαίρετον φύσιν, σὺν τοῖς Σεραφίμ κρᾶζοντες
τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ Κύριε.

Καὶ νῦν.

Ζωοπάροχον λόγον, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, κατακρίσεως κόρη, τοὺς
Ἀνθρώπους ἐρρύσω, χαρμονὴν δὲ τῇ Κτίσει, ἀντὶ λύπης παρέσχες, ὅθεν σε
Ἀγνή, χαρμοσύνης μέλποντες, ἀνυμνοῦμεν πίστει καὶ δοξάζομεν.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Δόξα σοι ὁ Θεός.

